

IMMACULATA

5/2002

č.63

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné v roce 2002

Září - Abychom, s jistotou, že Nebeský Otec nás miluje, byli svobodní od nepokoje a strachu a také nehledali křečovitě zajištění v pozemských statcích a osobní kariéře.

Říjen - Aby Rytířstvo Neposkvrněné, spolu s ostatními církevními hnutími, umělo hlásat Kristovo Evangelium celému světu.

Listopad - Aby náš Pán osvobodil nás od strachu před smrtí a pomohl nám očekávat Jeho příchod s bdělostí a ve věrnosti Jeho slovu, jako snoubenka čeká na svého milého.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já,... nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy,“ abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno.

Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milý čtenáři,

ve dvacátém žalmu žalmista praví: „*Síla jedněch je ve vozech, síla druhých v koních.*“ A v čem je Tvoje síla? Do čeho vkládáš svou naději Ty?

Svou životní naději si představuji jako něco jistého, co nezklame ani v těch nejtěžších zkouškách, co vydrží neštěstí, katastrofy, války, zklamání, opuštění, co bude posilou i ve smrti. Nakolik svou naději můžeme vložit do pozemských věcí, jsme se mohli přesvědčit například při srpnových záplavách - zklamání, bezmocnost, oči pro pláč.

Proti těmto hmotným jistotám žalmista staví: „*Ale naše síla je ve jménu Hospodina, našeho Boha.*“ Jako křesťané to dobře víme, že vkládat svou naději v Boha je dobré, protože Bůh nepodléhá pomíjivosti, je Pánem stvořených věcí i času, je našim milující Otcem. Avšak tváří v tvář životním zkušenostem, není někde v koutku srdce ukrytá pochybnost o tom, jestli Bohu na mě záleží nebo jestli může naplnit můj život štěstím? Podívejme se na Ježíše, izraelitě v něm viděli velikého učitele, velikého proroka, toho, kdo má moc, chtěli ho učinit svým králem; později, když se jim stal nepohodným, byli schopni volat: „Na kříž s ním!“ Ježíš na to nedbá, říká: „*Já jsem nepřišel konat vůli svou, ale vůli toho, který mne poslal*“ (srv. Jan 4,34; Jan 8,42). A vůli Otce plní až na smrt. Otec je jeho jistotou, životem, štěstím a také zmrtychvstáním. Žalmista pokračuje: „*Tamti se zhroutili a padli, my však stojíme a vytrváme!*“ Neříká se nám, že nebudeme prožívat těžkosti, ale to, že Bůh nás pozvedne, posílí, povede a nakonec přivede k cíli. Ježíš je zárukou pravdivosti těchto slov.

Tak tedy, milý čtenáři, v čem je Tvoje síla a naděje? Znovu vzbud' víru v Boží dobrotu a jeho láskyplné záměry s Tebou a v důvěře se mu odevzdej tak, jak to učinila svým *fiat* a celým životem Panna Maria.

br. Bohdan

Pozdravení Matky Kristovy

Zdrávas, písni cherubínů
a chválo andělů.

Zdrávas, pokoji a radosti
lidského pokolení.

Zdrávas, zahrado rozkoše,
zdrávas, ó strome života.

Zdrávas, hradbo věřících
a přístave ztroskotanců.

Zdrávas, volání Adamovo,
zdrávas, Evino vykoupení.

Zdrávas, prameni milosti
a nesmrtelnosti.

Zdrávas, chráme nejsvětější,
zdrávas, trůnu Páně.

Zdrávas, čistá, která jsi
rozšlápla hlavu draka
a svrhla ho do propasti.

Zdrávas, útočiště zarmoucených,
zdrávas, vykoupení z prokletí.

Zdrávas, ó Matko Krista,
Syna živého Boha,
jemuž patří sláva, čest,
klanění a chvála
nyní i vždycky a všude.

Na věky věků amen.

Efrém Syrský

Ze života sv. Františka z Assisi

(Pokračování)

Rohožková kapitula - r. 1219

Po pobytu v Římě se František vracel po velikonočních do Porciunkule, kde se již shromažďovali jeho duchovní synové, aby s ním slavili kapitolu. Zaradoval se, když zjistil, že počet jeho spolubratří přesahuje všechna očekávání. Při dřívějších kapitulách nebyli přítomni vždy všichni bratři, ale nyní z nařízení zakladatele řádu se sešli všichni, takže dle udání věrohodných svědků bylo jich na této kapitule kolem pěti tisíc. Byli tu bratři z různých zemí, mluvící rozmanitými jazyky. Všude však panovala jednota, svornost a bratrská láska. Tábořili pod širým nebem, někteří spali v noci jen na holé zemi, jiní na slaměných rohožkách: odtud také pochází název rohožková kapitula. Bratři zde nezanedbávali nikterak postů a jiných cvičení. Bylo vidět tyto bojovníky Ježíše Krista v jednotlivých skupinkách, jak bratrsky mezi sebou rozmlouvají, ne o věcech světských, nýbrž o Bohu, o spasení svém a spasení svých bližních. František zamířil nejdříve ke kostelu a po vykonané modlitbě se odebral mezi své milé bratry, aby s nimi pohovořil. Tak trávil několik dní až do slavnosti seslání Ducha Svatého. Bratři v Porciunkule mezitím připravovali vše, čeho bylo zapotřebí k bohoslužbě a také k uvítání kardinála Hugolina, který vzkázal, že se na kapitolu dostaví.

Na slavnost seslání Ducha Svatého se všichni shromažďovali na prostranství před kostelem a očekávali kardinála Hugolina. Konečně bylo vidět v dálce zástup jezdců, blížících se mírným klusem k Porciunkule. Byl to očekávaný církevní hodnostář se svou družinou. Ve shromáždění nastal radostný šum. Průvod bratří s Františkem v čele se vydal naproti přijíždějícímu hostu. Když k němu dorazili, kardinál seskočil s koně, srdečně Františka objal, pozdravil ostatní bratry a pak prosil, aby mu dali nějaké roucho, jaké mají oni sami. Oblékl je, zul si střevice a takto oblečen kráčel s bratřimi ke kostelu porcinkulovému. Po krátké uvítací řeči následovala mše svatá, při které opět

prislouhoval František a jako jáhen zpíval svaté evangelium. Po mši svaté přikročili k vlastním záležitostem kapituly. Záležitosti se týkaly jako dříve zachovávání řehole, svatě chudoby, přijímání nových členů do řádu, života bratří jak v klášteře tak i ve světě, apoštolských prací a podobně.

Františkovi leželo na srdci zachovávání řehole, a proto také při každé kapitule o tom přednášel. Vykládal bratřím, jak tomu či onomu místu v řeholi mají rozumět, povzbuzoval je, aby svou řeholi pečlivě zachovávali a měli na paměti odměnu nebo trest, který je očekává.

Někteří z bratří, kteří se dostavili ke kapitule, se zabývali myšlenkou změnit řeholi, aby se řád mohl více rozšířit a ještě více mohl působit k blahu věřících. Pro několik vzdělaných bratří byla dosavadní řehole příliš jednoduchá a v mnohém příliš přísná. Přednesli tedy svou žádost kardinálu Hugolinovi a prosili jej, aby se u Františka o to zasadil, a tak mohla být sestavena nová řehole dle vzoru starších moudrých zakladatelů sv. Benedikta, sv. Augustina nebo dle pravidel sepsaných sv. Bernardem. Kardinál Hugolin, ačkoli pochyboval, že by František přistoupil na takové změny, přece jen mu sdělil žádost bratří a přimlouval se také o zmírnění řehole. František nechtěl o zmírnění řehole ani slyšet. Vystoupil na povýšené místo a odtud začal mluvit ke shromážděným bratřím: „Bratři! Bůh mě povolal na cestu pokory a prostoty, abych následoval bláznovství kříže. Slyšte tedy, co mi Bůh zjevil. Jednou mi řekl: «Františku, chci abys byl ve světě bláznem a abys slovem i činem hlásal bláznovství svatého kříže. Se svými společníky následuj mne a neříd se žádným jiným způsobem života.» Nemlouvejte mi tedy ani o řeholi sv. Benedikta, ani sv. Augustina nebo sv. Bernarda, ani o žádném jiném způsobu života. Co se mne týče, budu zachovávat a vám předepisovat jen tu řeholi, kterou mi dal Bůh ve své dobrorotě. Ti, kteří se budou vzdalovat od této řehole a jiné budou od jejího zachovávání odvracet, zaji-

sté zakusí Boží hněv; zahanbeni se pak zase vrátí k přešlému způsobu života.“

Po těch slovech se obrátil ke kardinálu Hugolinovi se slovy: „Nejdůstojnější otče, moudří a učení bratři, o kterých ses s chválou zmínil, by rádi klamali svou lidskou moudrostí Boha i tebe, ale oni klamou i sebe, a tak hodlají zničit to, co Bůh skrze mne, svého nehodného služebníka, ustanovil k jejich spáse. Nepřipisují si nic z toho,

co činím nebo mluvím, a při správě a řízení řádu nespolehám na svou zkušenost a obezřetnost. Všechno nejprve projednám v modlitbě s naším nebeským Otcem, který nám dává najevo svou vůli mnoha patrnými znameními, aby tak upevnil dílo, které započal skrze mne, nejbídnějšího ze všech lidí, ke spáse věřících a blahu celé církve. Kdo dává přednost moudrosti tohoto světa před vůlí Boží, ten se jistě vystavuje vlastní záhubě.“

Po této promluvě byli bratři tak dojatí, že ustoupili od svých požadavků. Kardinál Hugolin se srděčně zaradoval, protože tato pro něhoulostivá záležitost byla hladce vyřešena. Když pak František odešel, povstal a promluvil několika slovy k bratřím: „Milí bratři! Sami jste se přesvědčili, že sám Duch Svatý mluvil ústy vašeho zakladatele. Jeho slova byla jako dvojsečný meč, který pronikl do těch nejtajnějších záhybů srdce. Proto nezarmucujte nikdy Ducha Božího a nebudte nikdy nevděční za dobrodiní, kterým vás zahrnul. Když budete poslouchat slova svého zakladatele, budete poslouchat Krista a naopak, když jím opovrhnete, opovrhnete samotným Kristem. Pokořte se tedy a poslouchejte ho, chcete-li se Bohu líbit a nechcete-li promarnit své povolání. Ze zkušenosti vím, že mu Bůh zjeví vždy všechno, co lidé nebo ďábel podnikají proti jeho řádu. Řeknete-li mu cokoli s dobrým nebo zlým úmyslem, nikdy jej nepřekvapíte. Ani můj, ani názor někoho jiného jej neodvrátí od cesty, po které začal kráčet.“ Tím bylo otázka řešena.

Druhým nemálo důležitým předmětem jednání bylo přijímání nových členů do řádu, aby řád mohl vzkvétat a mohutnět. Ze začátku si František ponechal po mnoho let právo přijímat nové členy do řádu. Později ovšem uznal za nutné, aby se tato pravomoc rozšířila i na jiné bratry, zvláště představené provincií. Na řádových kapitulách jim opět kladl na srdce, aby byli obezřetní při přijímání nových členů. Pravé povolání, hluboká pokora a vroucí láska k chudobě byly zásady, kterými se řídil v této důležité věci. Ničím se nenechal odstrašit a totéž žádal od svých bratří, zvláště pak aby nebrali ohled na bohatství ani na vznešený původ ani na učenost a zbožnost. Žádnému neměl být odepřen vstup

do řádu, ať byl bohatý nebo chudý, vznešený nebo prostý, učený nebo neučený, jen když vyhovoval výše uvedeným požadavkům. U žadatelů pocházejících ze šlechtického rodu měli více dbát na šlechtnost ducha než na vznešený původ; když však u některého žadatele shledali obě tyto vlastnosti, měli mu s radostí dovolit vstup do řádu, a to proto, že je dobrým příkladem pro jiné, a za druhé, poněvadž lidé opravdu šlechtěného ducha jsou pak ve službě Boží hotovi k velikým hrdinským činům. I lidi učené a vzdělané měli přijímat, protože učenost je velice užitečná a nutná ke konání bohoslužeb, k přemáhání vznikajících nebo již existujících bludů a k cvičení se ve ctnosti. S učeností musí však být spojena pravá zbožnost, neporušenost mravů a svatost jednání. Právě těmito ctnostmi měli učení a vzdělaní bratři vynikat nad ostatní bratry. Protože jako bohatství a vznešený původ bez lásky ke svatě chudobě je pozvolnou příčinou nespokojenosti a pohodlnosti řádu, tak také učenost a vědomosti bez pokory a lásky k ctnosti by byly podnětem k pyšce a nadutosti, neprosplávaly by církvi Boží, ale naopak by ji ničily a bořily. Žadatele, kteří žádají o přijetí ještě v mladém věku, je vhodné s radostí přijímat, protože ti se rychleji a snáze naučí všemu, co budou muset později konat, a je také dobré, když budou vyvrvání ze záhuby světa dříve, než jej poznali.

Pak také František mluvil k bratřím o kazatelském úřadě: „Jsou mnozí bratři, kteří věnují veškerou snahu a péči, aby získali co možná nejvíce vědomostí, a tím také opouštějí své svaté povolání, totiž cestu svatě pokory a modlitby. Když se pak dovědí, že svým kázáním někoho poučili nebo k pokání povzbudili, pyšní a chlubí se dílem a úspěchem někoho jiného, protože kázali jen k svému odsouzení a zavržení. Sami nic nevykonali, ale pouze byli nástroji těch, skrze které to

Bůh učinil. Protože to, o čem se domnívají, že vykonali svými vědomostmi a kázáním, vykonali Bůh modlitbami a slzami svých chudých, pokorných a prostičkých bratří, byť i tyto bratři o tom ani nevěděli. To je právě vůlí Boží, aby o tom nevěděli, a tím také nezpyšněli. Ti jsou mými věrnými vojíny, kteří se zdržují na opuštěných místech, aby se tím pečlivěji mohli věnovat modlitbě a rozjímání, tam prolévají své slzy za své i za cizí hříchy a žijí pokorně a prostě. Jejich svatost zná Bůh, i když ostatním bratřím i lidem je neznámá. Duše takových budou Bohu představeny anděly a tehdy jim Bůh teprve ukáže výsledek a odměnu za jejich práce, totiž mnoho duší, které zachránili svými modlitbami a slzami. Ti tedy ponosou své spody, totiž plody a zásluhy svatě pokory, vejdou s jásosem a plesáním do radosti Pána. Bratři však, kteří se jen pachtíli po vědomostech, jiným ukazovali cestu k spasení, ale nečinili nic pro svou spásu, budou stát před soudnou stolicí Boží s prázdnými rukama všeho zbaveni v hanbě studu a bolesti. Tehdy bude povznesena, zvelebena a oslavena pravda svatě pokory a prostoty, svatě modlitby a chudoby, která je naším povoláním. Té pravdě ubližovali bratři nadutí duchem vědomostí svým životem a svými marnými řečmi. Nazývali ji klamem a pronásledovali jako slepí ty, kteří se dle ní řídili. Tehdy pak v bolesti a zahanbení skončí blud a klam jejich názorů, podle kterých žili a vyhlašovali je za pravdu a jimiž mnohé do propasti slepoty uvrhli. Pak se všichni se svými názory pohrouží do temnoty mezi duchy temnoty.“

Kapitula bratří učinila velký dojem na obyvatelé města Assisi a okolí. Bratři tábořící pod širým nebem kolem Porciunkuly, a jejich vzorné chování bylo pro lidi neobyčejným svědectvím. Když viděli lásku, svornost, spokojenost a svatou radost těch chudičkých bratří, cítili se daleko dojatější, než při nejkrásnějším kázáním o chudobě, sebezapírání a lásce k Bohu a bližnímu. Prozřetelnost Boží se pak o bratry postarala. Lidé ze všech stran přinášeli bratřím všechno, co potřebovali. Tak se snažili alespoň trochu se jim odměnit za horlivost a práce, které bratři konali pro spásu duší.

*podle knihy Svatý František Serafický
od P. Bonaventury J. Wilhelma zpracoval BS*

Řád bratří minoritů přijímá nové kandidáty.

Informace: P. Stanislav Gryň,
Malá Štupartská 6, 110 00 Praha;
tel.: 02/ 2231 6014

Mexická identita je důvěrně spojená s Pannou Marií Guadalupskou

Homilie Jana Pavla II. při svatořečení Juana Diega dne 31. července 2002

„Velebím tě, Otče, Pane nebe a země, že když jsi tyto věci skryl před moudrymi a chytřými, odhalil jsi je maličkým; ano, Otče, tak se ti to zalíbilo“ (Mt 11,25).

Milování bratři a sestry, tato Ježíšova slova v dnešním evangeliu jsou pro nás zvláštním vybidnutím chválit Boha a vzdávat mu díky za dar prvního domorodého světce amerického světadílů.

S velkou radostí jsem přišel na pouť do této Guadalupské basiliky, mariánského srdce Mexika i Ameriky, abych vyhlásil svatost Juan Diega Cuauhtlatotzina, prostého a pokorného Indiána, který kontemploval sladkou a klidnou tvář Panny z Tepeyac, jež je tak drahá obyvatelstvu Mexika. (...)

Jaký byl Juan Diego? Proč Bůh upřel svůj zrak na něho. Kniha Sirachovcova, jak jsme slyšeli, nás učí, že „Hospodinova moc je veliká, pokornými je oslavován“ (3,20). Podobně i slova sv. Pavla, která byla hlášána při této liturgické slavnosti, osvětlují tento božský způsob uskutečňování spásy: „ty, které má svět za neurozené a méněcenné, dokonce i ty, kteří nejsou vůbec nic, vyvolil si Bůh, aby zlomil moc těch, kteří jsou „něco“, aby se žádný smrtelník nemohl před Bohem vynášet“ (1 Kor 1,28.29).

Je dojemně čistá guadalupská vyprávění, psaná s jemnocitem a napojená něhou. V nich se Panna Maria, služebnice, „*jež velebí Pána*“ (Lk 1,46) zjevuje Juanu Diegovi jako Matka pravého Boha. Dává mu jako znamení několik vzácných růží a on, když je ukáže biskupovi, objeví, že na jeho zástěře je zobrazen požehnaný obraz Naší Paní.

Petr našich duší

foto: G. Galazka

„Guadalupská událost - jak vyzdvihl mexický episkopát - znamenala začátek evangelizace s takovou vitalitou, že to překonalo všechna očekávání. Kristovo poselství, prostřednictvím Matky, přejalo ústřední prvky domorodé kultury, očistilo je a dalo jim definitivní význam spásy (14.5.2002, č.8). A tedy Guadalupe a Juan Diego mají hluboký církevní a misionářský význam a jsou vzorem dokonale zakofeněné evangelizace.

„Hospodin se dívá z nebe, vidí všechny lidské syny (Ž 32,13), volali jsme se žalmistou a vyznávali ještě jednou svou víru v Boha, který nedělá rozdíl mezi rasami nebo kulturami. Juan Diego přijal křesťanské poselství, aniž by se zřekl své domorodé totožnosti, a objevil hlubokou pravdu nového lidství, v němž jsou všichni povoláni být Božími dětmi. Takovým způsobem usnadnil plodné setkání dvou světů a stal se z něho protagonista (hlavní představitel) nové mexické identity, důvěrně spojené s Guadalupskou Pannou, jejíž míšenecká tvář vyjadřuje její duchovní mateřství, které objímá všechny Mexičany. Skrze ně svědectví jeho života musí pokračovat a dávat sílu budování mexického národa, podporovat bratrství všech

jeho synů a stále více napomáhat smíření Mexika s jeho původem, s jeho hodnotami a s jeho tradicemi.

Tento vznešený úkol vybudovat lepší, spravedlivější a solidárnější Mexiko vyžaduje spolupráci každého. Zvláště je dnes nutné podporovat domorodce v jejich oprávněných touhách, respektovat a ochraňovat ryzí hodnoty každé etnické skupiny. Mexiko potřebuje své domorodce a domorodci potřebují Mexiko!

Milovaní bratři a milované sestry všech etnik Mexika a Ameriky. Tím, že vyvyšují dnes postavu Indiána Juana Diega, chci vyjádřit, že církev a papež jsou vám blízko a chci vás s láskou obejmout a vybidnout, abyste s nadějí překonali obtížné situace, jimiž procházíte.

V této rozhodující chvíli mexických dějin, již se překročil práh nového tisíciletí, svěřuji účinné příměluvě sv. Juana Diega radosti a naděje, obavy a úzkosti milovaného mexického lidu, který nosím v srdci.

Požehnaný Juane Diego, dobrý a křesťanský Indiánek, kterého prostý lid vždycky považoval za opravdového světce! Prosíme tě, doprovázej putující církev v Mexiku, aby byla každý den stále více hlasatelkou evangelia

a misionářkou. Povzbuzuj biskupy, posiluj kněze, vzbuzuj nová a svatá povolání, pomáhej těm, kteří obětují svůj život pro věc Krista a pro šíření jeho království.

Šťastný Juane Diego, věrný a ryzí muž! Svěřujeme ti své bratry a sestry laiky, aby se cítili povoláni ke svatosti a nasazovali se ve všech oblastech společenského života duchem evangelia. Žehnej rodinám, podporuj manžele v jejich manželství, buď oporou rodičům v jejich úsilí vychovávat křesťansky jejich děti. Hleď laskavě na bolest těch, kteří trpí tělesně nebo duševně, kteří trpí chudobou, osamoceností, odsunutím na okraj společnosti nebo nevědomostí. Kéž všichni, vládnoucí i poddaní vždy jednají podle požadavků spravedlnosti a při plném respektování důstojnosti každého člověka, aby se upevnil pravý mír.

Milý Juane Diego, „orle, který mluví“, nauč nás cestě, která vede k Panně „Morena del Tepeyac“, aby nás přijala Ona v hloubi svého srdce, neboť ona je láskyplná a soucitná Matka, která nás vede až k pravému Bohu.

Amen!

(Přeložil P. Josef Koláček SJ)

Rukopis potvrzující historickou pravdivost sv. Juana Diega

Mexická církev dostala (5.5.2002) jako dar rukopis pocházející ze šestnáctého století, který potvrzuje historickou pravdivost sv. Juana Diega. Pergamenový dokument pochází z roku 1548 a byl napsán ke cti v tomtéž roce zemřelého Služebníka Božího. Je to popis zázračného zjevení Matky Boží z Guadalupe, který sepsali studenti kolegia ze Santa Cruz v Tlaxeloco.

Tento rukopis představuje důležitý pramen při diskusi nad životopisem Juana Diega, hlavní postavy při událostech kolem zjevení v Guadalupe. V poslední době se totiž daly slyšet hlasy, jež se snažily zpochybnit historickou pravdivost postavy indiánského svatého, kterého v červenci kanonizoval Jan Pavel II.

(rv/zs, c Radio Vaticana 2002)

Sepekov - malá Svatá Hora

Zdrávas hvězdo mořská
 Matko Sepekovská
 Milá, libá, jasná
 Přezádoucí, slavná
 Tebe vzýváme ó ctnosti
 Zastaň se nás svou milostí
 Panenko Maria.
 (Zrcadlo mariánské z roku 1743)

foto: b.B

První záznamy o sepekovské farnosti pocházejí z roku 1321, tehdy pražský světitel biskup Přibyslav uděluje možnost získat odpustky při návštěvě kostela sv. Mikuláše. Podle tradice už v té době stojí na návrší kaple zasvěcená Panně Marii. Později pro velký počet poutníků byl na místě kaple v letech 1730 - 1733 postaven kostel.

V letech 1761 až 1767 byl dostavěn ambit a potom farní budova. Zakládací listina poutního místa se datuje 15. března 1769. Původní farní kostel sv. Mikuláše byl zrušen a veškerý život se soustředil okolo mariánského poutního místa.

Centrem chrámu je oltář, na němž se tyčí pozdně gotický Milostný obraz Panny Marie sepekovské. O Milostném obrazu se dochovaly zprávy již z roku 1420, kdy měl být přenesen do Bechyně. Názor na dnešní podobu se různí, někteří tvrdí, že obraz je buď přemalba, či kopie gotického obrazu z počátku 16. století anebo samotný originál.

Celý chrám nese stopy K. I. Dienzenhofera, jeví se jako protáhlý oktogon a je obehnán ambitem se čtyřmi kaplemi. Kopuli chrámu, která znázorňuje přímilivu Panny Marie, ozdobil freskou strahovský premonstrát Siard Nosecký. Čtyři kaple ambitu jsou zasvěceny: sv. Augustinovi, sv. Norbertovi, sv. Janu Nepomuckému a sv. Linhartovi.

K poutnímu místu se váže legenda o uzdravení malého slepého chlapce. Jeho rodiče, pocházející z Uher, měli sen, ve kterém se jim zjevila Madona. Stále ji prosili za uzdravení svého syna. Po určité době jim někdo věnoval obrázek sepekovské Panny Marie a oni v ní poznali Madonu, o které se jim

zdálo. Vydali se tedy na pouť. K večeru se blížili k Sepekovu a ulehli k odpočinku. Ráno, když vstali, spatřili, že jejich syn vylezl na strom a zvolal, že vidí kostelík. Zpočátku nemohli uvěřit, ale pak poznali, že jejich syn skutečně nabyl zraku. Celá příhoda se roznesla po kraji, a tak se stala mariánská svatyně místem, kam putovalo stále více lidí.

Dnes celý poutní areál prochází rekonstrukcí. Kostel se již zaskvěl ve své plné kráse, ambit byl uvnitř dokončen v letošním roce, a čeká nás ještě jeho vnější část a jednotlivé kaple. Duchovní a poutní život pokračuje dále. Hlavní poutě jsou o nedělech před a po svátku Jména Panny Marie (12. září). Květnové soboty jsou také prostorem pro mariánská setkání.

Kdysi Sepekov patřil k zastávkám poutníků na cestě na Svatou Horu. Přejeme si, aby dnes i v budoucnu přicházeli poutníci blízcí i vzdálení a našli na tomto místě mír a Boží blízkost s Pannou Marií. Srdečně zveme všechny čtenáře Immaculaty a mariánské ctitele do Sepekova k Panně Marii.

Toto poutní místo stráží otcové premonstrátů z milevského kláštera (*Řeholní dům premonstrátů v Milevsku, Klášter 556, 399 01 Milevsko, tel: 0368/ 521 458, www.milevskoklaster.cz*), kde je možné se kontaktovat a domluvit návštěvu svatyně. Pravidelně je zde mše sv. ve čtvrtek v 18.00 a v neděli v 11.00 hod.

P. Norbert Fr. Vehovský O.Praem

PROČ MUSELY PŘIJÍT POVODNĚ?

Ničivé záplavy, které v srpnu postihly území naší republiky, ale též teritoria sousedních států, vyvolávají u věřících zcela logickou otázku: Není to Boží trest? Zvážíme-li, že málokdy v minulosti byl Bůh se svými příkázáními tak pohrdán jako dnes, nezbyvá, než tuto variantu plně připustit. Sám Ježíš Kristus předpovídá pád Jeruzaléma, k němuž r. 70 skutečně došlo, jako trest za hříchy jeho obyvatelstva (Mat 23, 29-24,2). Značná část Apokalypsy, poslední knihy Písma sv., je věnována popisům trestů, které Bůh sesílá na hříšné a zkáze propadlé lidstvo. Také Panna Maria ve svých zjeveních poslední doby vyzývá naléhavě k pokání, nápravě života, jinak přijdou tresty. V La Salette například řekla, že „ruka mého Syna je už tak těžká, že ji nemohu udržet...“.

Nemylme se, Bůh nebývá posmíván. V době, kdy se vraždy nenarozených dětí už staly a vraždy starých, nevyčleřitelně nemocných pozvolna stávají „nezadatelným lidským právem“, kdy „sodomský hřích“ je kladen na roveň počestnému manželství a sexuální promiskuita se považuje za normální projev lidské přirozenosti, vyvstává logicky otázka: Jak dlouho se na to Pán Bůh může dívat?

Ne všechny tresty však musí Pán bezprostředně a přímo sesílat. Mnohé z hříchů působí katastrofu samy od sebe na základě naprosto běžných přírodních zákonů, které Stvořitel vložil do stvoření. Smrtelnou chorobou AIDS se nakazí ten, kdo nerespektuje šesté a deváté Boží příkázání. Kdo sexuálně žije pouze v řádném manželství, ten si může být jistý, že „HIV pozitivní“ nebude. Jestliže však současná „osvěta“ o tomto mlčí a jako prevenci před AIDS doporučuje „jediné“ kondom, pak není divu, že se tato nákaza šíří.

Ve věci sexuální morálky je to tedy jednoduché: Přestaňte hřešit a nemusíte se pohromy AIDS obávat. Jak toto ale souvisí například s povodněmi? I zde může někdy být vysvětlitelné zcela podle přírodních zákonů, že by neměly tak hrůzný dopad, kdyby jim nepředcházel hřích. Jedná se konkrétně o hřích nedbalosti. V průběhu těchto tragických událostí kupříkladu někteří renomovaní odborníci dokazovali v médiích, že vltavská kaskáda přehrad

byla za komunistické éry postavena pouze za účelem průmyslového využití a rekreace, nikoli jako obrana před povodněmi. Když specialisté požadovali vybudovat u přehrad ještě tzv. „suchou nádrž“ pro co největší zadržení velké vody, byli odmítnuti, že prý „na to nejsou peníze“. Totéž se stalo už před 500 lety Jakubu Krčínovi z Jelčan, když žádal po tehdejších feudálech prostředky k vybudování pevných valů u rybníka Rožmberk. Naproti tomu páni na hradě Švihov na Plzeňsku postavili kolem dokola důmyslný systém příkopů, které měly odvádět velkou vodu. V posledních desetiletích však političtí činitelé ignorovali tento účel a povolili stavět v oněch místech domy. Je-li tomu všemu tak, potom tisíce lidí doplatily na hřích bezohledného hazardování mocných s jejich osudy.

Tím však samozřejmě nelze bagatelizovat skutečnost, že velmi mnoho přírodních pohrom a osobních neštěstí přichází nečekaně, aniž je lze předvídat a bránit se jim. A nemusí jít vždycky o Boží tresty. Sám Pán Ježíš vyvrací tuto představu, když uzdravuje slepého od narození a na otázku: „...kdo zhrěšil, tento či jeho rodiče, že se narodil slepý?“ odpovídá: „Nezhrěšil ani on ani jeho rodiče, ale stalo se to, aby se na něm zjevily Boží skutky...“ (Jan 9,1-4). Na základě Písma sv. tedy víme: Bůh často používá přírodních katastrof, ale též nemocí a lidských tragédií jako trestů za hříchy, ale nikoli ve všech případech. Nelze totiž každou takovou událost automaticky chápat jako Boží trest. To platí i o letošních povodních. Mohou být trestem za hříchy, ale také nemusí. Nevíme.

Toto konstatování samozřejmě nesmí být pro náš nejateističtější národ v Evropě žádným alibí. Pravděpodobnost trestu je přece jenom veliká a bylo by žádoucí, aby tyto ničivé záplavy vyburcovaly lidi k zamyšlení nad sebou samými a ke změně života, aby si uvědomili vrtkavost a pomíjivost pozemských hodnot a přilnuli k jiným, věčným. Více než o trestech je třeba spíše hovořit o Božím varování, pobídce k sebereflexi, k pokání a obrácení.

Zbývá však jeden závažný problém. Vodní živel si nevybíral a nerozlišoval mezi dobrými a zlými. Ničil domy a v některých případech i životy kaž-

dému, kdo mu přišel do cesty. Jsme opět u věčné diskutované otázky: Proč utrpení, bolest a neštěstí? Proč postihují nejen velké hříšníky, ale i ušlechtilé a zbožné osoby? Jde o jedno z největších tajemství lidského života ve vztahu k Bohu, na které spolehlivou odpověď během naší pozemské existence nikdy nenajdeme. Nezbyvá, než je v pokoře a odevzdanosti přijmout. Jenže lze trpící a postižené odbýt jenom takto povrchně?

Podíváme-li se na celou problematiku z hlediska víry, tak nám musí svitnout, že tento svět není naším cílem, žijeme pro věčnost. Boží Syn nám neslbil ráj na zemi, ale v nebi a na důkaz toho, že se nejednalo o plané řeči, podstoupil bolestnou smrt na kříži. On chce spasit každého člověka bez výjimky, záleží jenom na vůli a ochotě přijmout Jeho nabídku spásy. On neodstraňuje z lidského života na tomto světě utrpení, bolest, neštěstí, přírodní katastrofy a posléze ani fyzickou smrt, neboť tyto reality jsou důsledkem prvotní vzpoury člověka proti Bohu. V Boží blízkosti se nenacházejí, člověk si je však sám svým prvotním hříchem, kdy se rozhodl pro život bez Pána, zvolil. Ježíš Kristus svou obětí ukazuje východisko, cestu tam, kde se navěky tato negativa nevyskytují.

K dosažení této záchrany Pán tajemně pomáhá bez výjimky každému, vždyť přece za všechny lidi zemřel. Je útechyplnou logickou dedukcí, že On může i lidských neštěstí využít k tomu, aby pomohl jednotlivcům ke spáse a uchránil je před věčnou záhubou v pekle. Jediná dcera rodičů se s manželem i dětmi zabije při autonehodě - zcela jistě to je obrovská tragédie. Není však oprávněný i pohled z „druhé strany“, tj. očima Boží lásky, která vidí na prvním místě jejich věčný život a teprve potom ten pozemský? Cožpak je nutno hned odmítat myšlenku, že Bůh si volí u každého pro odchod z tohoto světa právě ten okamžik, kdy je nejlépe disponován, aby přijal Jeho pozvání do Božího království, zpečetěné krví Ježíše Krista? Co když je to právě okamžik takové tragédie? Co brání Boží všemohoucnosti a hlavně Boží lásce, aby pro věčnou záchranu druhých nevyužila i tohoto objektivního zla, které na člověka nenaložila, ale jež si člověk na úsvitu dějin sám vybral svou pyšnou revoltou vůči Bohu?

Když jsem takto uvažoval v prostředí lidí, načtených západní tzv. „progresivní teologie“, zdělili se.

„Jak můžete dělat z Boha takového tyрана?“ řekli mi. Na tuto námitku existuje pouze jediná adekvátní odpověď: Kdyby Bůh nenabízel proti utrpení pozemského života žádnou jinou alternativu, byl by skutečně tyran. On však člověku předkládá něco nepředstavitelně lepšího, než je naše nynější existence: Nebe. Nemluvit o tomto faktu, což dělají mnozí liberální teologové, kteří obcházejí zlo ve světě tím, že je to „tajemství“ a nic víc, znamená snižovat Boha na úroveň pyšného vládce, povzneseného nad problémy jiných lidí. Tak učili osvícenější deisté v 18. století, podle nichž Bůh sice stvořil vesmír, svět a člověka, dále se však o něj nestará a ponechává všechno automatickému působení přírodních zákonů, nebo panteisté, kteří považovali Boha za jakousi pouhou „duši světa“, která je bezmocná vůči hře fyzikálních sil. K takové představě Boha inklinují i mnozí tzv. progresivní teologové. Bůh v této podobě je pro mne nepřijatelný.

Naštěstí skutečný Bůh, Bůh bible a nauky Církve, je zcela jiný. Je bytostí, která se sama obětuje pro to, abych já, hříšný člověk, dosáhl po tomto životě, poznamenaném utrpením, věčnou slávu v jednotě s Ní. Bohu na mně maximálně záleží. Proto druhá Božská osoba neváhala podstoupit za mne strašlivé utrpení na kříži, aby mne vysvobodila po uplynutí mého pozemského života z veškerého utrpení. K tomuto cíli může v můj prospěch „použít“ i takových negativ, jako jsou přírodní katastrofy nebo jiná neštěstí. Ony samy nejsou a nikdy nebyly dobrem, člověk se má modlit, aby ho Pán od nich uchránil. Není snad jejich nadbytek v poslední době mj. i důsledkem toho, že se nemodlíme o Boží ochranu před nimi? Nicméně když přijdou a postihnou mne, ať už jako trest poslaný na lidi nebo z jakýchkoliv jiných, mně neznámých důvodů, kež mne posiluje a dává naději víra, že toto všechno v Boží režii napomáhá k dosažení mého věčného cíle - spásy a nekončícího života u Pána. A ještě něco: Každá taková událost je výzvou pro druhé, aby pomáhali a osvědčili svoji lásku k Bohu láskou k bližnímu. A kdo je větší bližní než ten, kdo trpí a potřebuje pomoci? Pán nás bude soudit přednostně podle toho, jak jsme milovali, jak jsme projevili soucit a ochotu pomoci těm, kdo ji skutečně potřebovali.

Statistiky ukazují, že Evropa pomalu vymírá

Statistiky dokazují, že i v těch zemích Evropy, v nichž žije převážně katolické obyvatelstvo, mají zásady katolické morálky stále menší dopad. Trend individualismu vykazuje zřetelně rostoucí vliv.

Rozdíl mezi náboženským přesvědčením a praktickým chováním lidí ukazují evropské sociologické statistiky. Jak řekl oficiální zástupce Papežské rady pro rodinu Mons. Jacques Suaudeau, ukazují to např. výsledky výzkumu z Itálie, která je spolu s Irskem považována za jednu z nejkatoličtějších zemí Evropy. Itálie má sice nejnižší rozvodovost ze zemí Evropské unie (EU), současně má však také jednu z nejnižších úrovní porodnosti.

„Pokud by bylo náboženské přesvědčení hlavním motivem chování lidí, měla by Itálie i Španělsko vykazovat jedno z nejvyšších procent porodnosti. Statistiky tak mnohem spíše odhalují vliv osobního rozhodnutí a všeobecný trend individualismu,“ řekl Suaudeau.

Výzkumy zpracovávané statistickými úřady EU zahrnovaly celkem 34 zemí od Irsku až po Rusko. Podle nich vzrostl počet obyvatel v 15 zemích EU břehem roku 2001 o 1,5 milionu. Avšak tento nárůst je ze tří čtvrtin způsoben imigrací obyvatel, nikoliv vlastní reprodukcí. Výsledek tak pouze potvrzuje předešlé výzkumy, které ukazovaly, že při-

rozený přírůstek obyvatel (rozdíl mezi počtem narozených a zemřelých občanů) je od roku 1989 trvale nižší než je počet imigrantů do zemí EU.

Nejvyšší přirozený přírůstek obyvatel v EU vykazuje Irsko (7,3 na 1000 obyvatel), zatímco Německo, Švédsko a Řecko udává dokonce záporné hodnoty - tyto země by tedy bez imigrační vlny postupně vymíraly. Ze zemí bývalého „východního bloku“ roste počet obyvatel pouze na Slovensku, ve Slovinsku, Chorvatsku a Ázerbajdžánu.

Statistiky také ukazují, že mezi roky 1980 až 2000 klesl počet uzavřených manželství v zemích EU o 15 %, zatímco nárůst rozvodovosti je 40%. Kromě Dánska poklesl počet uzavřených manželství ve všech zemích EU. Největší rozvodovost existuje v Belgii (2,9 na 1000 obyvatel), nejmenší pak v Irsku a Itálii, kde rozvodové řízení představuje velmi zdoluhavý a komplikovaný soudní proces.

Nadpoloviční většina dětí ve Švédsku se rodí jako děti nemanželské (55 %); v Dánsku, Francii, Finsku a Velké Británii se pohybuje počet narozených nemanželských dětí nad 40 %. Na opačném pólu této statistiky figuruje Řecko s pouhými 4 % nemanželských dětí a Itálie s 10 % dětí, které se narodily mimo manželský svazek.

Tiskové středisko ČBK, 20.8. 2002

CYKLISTICKÁ AKCE ZA ZÁCHRANU POČATÉHO ŽIVOTA

Ve dnech 9. - 26. července 2002 se konal pátý ročník cyklistické akce Modlitby za počaté děti Slovenska. Skupina asi dvaceti mladých lidí putovala z Košic do Bratislavy po šestadvaceti městech Slovenska, kde se spolu s místními lidmi modlila před nemocnicemi a poliklinikami za záchranu počatých dětí a rozdávala informativní letáčky. Během sedmnácti dní ujela skupina na kolech tisíc kilometrů. Nejmladší účastníci bylo 13 roků, nejstarší 45.

Cyklistická akce byla zakončena v Bratislavě mší svatou, kterou celebroid biskup Bratislavsko-trnavské arcidiecéze Mons. Dominik Tóth, a pochodem pro život rušným centrem hlavního města ke Gynekologicko-porodnické klinice na Zochové ulici.

Při posledním sčítání lidu se na Slovensku hlásilo ke křesťanství více než 3/4 obyvatel. Ročně se však na Slovensku vykoná mnoho tisíc potratů, které jsou legálním lékařským zákrokem.

Cyklistickou akci připravilo občanské sdružení Život ako dar pod patronátem Fóra života sdružujícího více než dvacet slovenských pro-life organizací.

TK KBS, 30.7.2002

Italský kněz Don Oreste Benzi se již dlouhá léta zabývá nezvyklým druhem charitativní práce: pomocí prostitutkám dostat se ze zajetí hříchu. Za tím účelem založil „Společenství Jana XXIII.“, které poskytuje duchovní, materiální i právní pomoc ženám a dívkám, jež se dostaly do tohoto stavu. Don Benzi poukazuje na to, že drtivá většina prostitutek ve vyspělých zemích si tuto formu života

JSOU TO OBĚTI

nevybrala dobrovolně. Pocházejí buď z rozvojových nebo postkomunistických zemí. Zlákány inzertaty a nabídkami „skvělých pracovních příležitostí“ - péče o děti (au pair), uklízení v domě apod., se staly obětmi obchodníků s „bílým masem“. Ti mají zájem především o děvčata bez pasu, znalosti jazyka a peněz. Na počátku se jich ujme tzv. „pečovatel“. Ten jim sežene dokumenty a obstará byt. Tím se emigrantky stanou vydíratelnými a na něm závislými. Musí plnit každé jeho přání.

Prostitutky mají od 10 do 45 let. Bydlí v pokojích nebo maringotkách bez světla a vody. Do „práce“ na dálnicích jsou odváženy ráno. Jsou činné až do soumraku, většinou bez jídla. Ve městech „pracují“ večer. Vydělané peníze odevzdávají „pečovatelům“. Když přinesou málo, jsou surově zbity.

„Společenství Jana XXIII.“ má v Itálii a ve světě 186 domů. Sdružuje kněze i laiky a klade si za cíl „být hlasem těch, kteří hlas nemají“. Členové hovoří s děvčaty, jim nabízejí lékařskou péči, bezpečí, jiné zaměstnání, byt a normální život, zkrátka: ulehčují jim útek z ulice.

Podle Dona Benziho působí jenom na evropských silnicích 500 tisíc prostitutek. Zde je třeba podle něho položit si závažnou otázku, co vlastně vede velké množství mužů, často i vysoce postavených, navenek vzorných manželů a otců rodin, k tomu, že využívají těchto služeb? Ti jsou vlastně největšími hříšníky v onom dramatu, přímo zločinci, kteří svým bezohledným sobectvím umožňují toto kruté vykořisťování žen, jemuž se téměř nemohou bránit. Spousta mužů se také vydává na sexturistické zájezdy na Kubu, do Thajska

nebo na Ukrajinu, aby zneužila dokonce i pěti a šestileté holčičky, které jejich rodiče, žijící v nepředstavitelné bídě, nabízejí.

Don Benzi říká: „Leckterý slušný člověk, když na cestách míjí postávající děvčata a setká se s jejich firemním úsměvem a vyzývavým chováním, komentuje to většinou nelichotivými slovy. Napadlo mu ale někdy, co by dělal, kdyby tam stála jeho sestra, dcera nebo neteř? Která žena se dobrovolně dopouští takových skutků? Je to v rozporu s její psychikou, neboť u ženy se sex vždycky pojí s láskou.“

Don Benzi také velice tvrdě a nesmlouvavě kritizuje zákonodárství vyspělých zemí, že umožňuje toto kruté vykořisťování bezbranných žen a zejména „podnikání“ onoho druhu, organizované zločineckými kreaturami z celého světa. O skutečném stavu věci svědčí událost, která se odehrála před dvěma lety při generální audienci Svatého otce, kdy dvacetipětiletá prostitutka z Nigérie, nemocná na AIDS, přistoupila až k papežskému trůnu a se slzami v očích prosila: „Svatý Otče, prosím Vás, pomozte dívkám osvobodit se od práce na ulici...“ Dílu Dona Benziho se již podařilo stovky děvčat vytrhnout ze zajetí hříchu a zajistit jim řádnou existenci. Letos v létě přišel tento 75letý kněz na generální audienci s 500 bývalými prostitutkami, vysvobozenými jeho zásluhou z této formy života, dnes převážně počestnými manželkami a matkami rodin. Kéž Pán bohatě žehná takové práci obětavého a šlechetného kněze!

Podle časopisu „Gość Niedzielny“ 29/2002 - rm-

Můj přítel - Anděl Strážný

Těžce se mi píše o něčem tak zřejmém, jako o existenci andělů a o jejich působení v mém životě. Bez nich bych zcela jistě už zahynula v monotónnosti každodenního života. Mé příhody s těmito dobrými duchy se však netýkají něčeho mimořádného, o čem by se dalo mluvit ve večerních zprávách jako o senzaci. Má setkání s nimi jsou většinou tichá a je třeba mít velmi citlivé ucho duše, abychom je slyšeli. Ne vždy se na jejich hlas soustředím, a asi proto se někdy dostávám do těžkostí, ze kterých mě oni vysvobozují.

V poslední době jsem si uvědomila, že k tomu, aby člověk věřil v anděly, se musí stát dítětem. To znamená dívat se na všechny věci kolem sebe srdcem dítěte, které nehledá za každou cenu logické vysvětlení každé situace jen na přirozené úrovni. Dítě ví, že jeho síly a možnosti jsou omezené, a proto mu nedělá potíže poprosit o pomoc někoho silnějšího, čili Anděla Strážného.

Když vidím, že mé lidské síly jsou slabé a když si to sama před sebou přiznám, tehdy začínám volat: Anděle Boží, strážce můj...! On přichází a tiše, úplně obvykle vstupuje do vědnosti mého života, a by v něm působil. Jsou to opravdu obvyklé věci. Anděl mi hlídá mléko, aby nevykypělo, když já mezitím chystám snídani. Prosim, aby mi zavolal někoho na pomoc, a často za chvíli někdo „náhodou“ přichází a ptá se, jestli si určitě se vším poradím sama. Posílám ho k lidem, kteří mě prosili o modlitbu, aby jim „náhodou“ vytvořil situaci, kterou potřebují. Velmi často ho prosím, aby mě vzbudil na čas.

Někdy, když odcházím z domu a vidím, že má sestra ještě spí, prosím Anděla, aby ji ve vhodnou dobu vzbudil, aby nezaspala. Občas, když jedu do školy, prosím Anděla, aby mi jistá osoba přinesla nějaké věci, které jsem jí zapoměla připomenout. Na místě se pak ukazuje, že dotyčná osoba je „náhodou“ vzala s sebou.

Píši „náhodou“, neboť tak to lidé velmi často označují, když jim povídám o působení a pomoci Anděla Strážného. Lidé, dokonce i křesťané, se bojí přiznat, že je to nějaká mimořádná pomoc, kterou jsme byli obdarováni, ale přece v Písmu svatém se zřetelně píše: „Hle, posílám před tebou anděla, aby tě chránil na všech tvých cestách“ (srv. Ex 23,20; Žl 91,11). Můžete nevěřit mým slovům, ale když se to říká v Písmu... Vždyť Bůh to neříká proto, aby nám dělal marné naděje, ale abychom věřili a čerpali z této neobyčejné pomoci.

Chtěla bych se zmínit o jisté situaci, která se stala nedávno a která je pro mě vážným důvodem mé víry v přítomnost a pomoc Andělů. Má sestra má vážné problémy s páteří. Měla vést dny soustředění pro mládež. Velmi pečlivě se připravovala, ale před samotným soustředěním řekla, že asi bude muset vše zrušit, že má velké bolesti a neví, jestli se jí podaří na druhý den vůbec vstát. Pomyslela jsem si, že zde může pomoci už jen jedno (anebo spíše „Jedni“). Slíbila jsem jí, že poprosím Anděly, aby jí v průběhu těchto několika dní nosili. Anna se v prvním okamžiku zasmála, ale pak řekla, že stejně nemá jinou možnost. Šla jsem do kostela a na její úmysl jsem se modlila litanii k Andělům Strážným, aby ji nosili na svých rukou v průběhu jejího soustředění. Potom jsem se každý den za svou sestru modlila: „Anděle Boží, strážce můj...“ Když se Anna vrátila, první věcí, kterou mi sdělila, bylo: „Alice, oni mě opravdu nosili!“ Tak má sestra ještě více uvěřila v působení Andělů a já jsem děkovala Bohu i jim, za toto hmatatelné znamení.

Tímto svým povídáním bych Vás chtěla nejen přesvědčit o existenci Andělů, ale spíše povzbudit k víře, se kterou byste mohli vzývat jejich pomoc.

Alice Bronakowska (Niedziela 16/2002)

* Andělé jsou duchovní tvorové, kteří neustále oslavují Boha a slouží jeho spásným plánům, které má vzhledem k jiným tvorům: „Andělé spolupracují na všem, co je nám k dobru.“

* Andělé obklopují Krista, svého Pána. Slouží mu především při naplňování jeho poslání spasit všechny lidi.

* Církev uctívá anděly, kteří jí pomáhají při pozemské pouti a kteří chrání každou lidskou bytost. (KKC 350-352)

Litanie ke svatým andělům strážným

(Pro soukromou pobožnost)

Pane, smiluj se nad námi. *Pane, smiluj se nad námi.*
 Kriste, smiluj se nad námi. *Kriste, smiluj se nad námi.*
 Pane, smiluj se nad námi. *Pane, smiluj se nad námi.*
 Kriste, uslyš nás. *Kriste, uslyš nás.*
 Kriste, vyslyš nás. *Kriste, vyslyš nás.*

Bože, náš nebeský Otče, *smiluj se nad námi.*
 Bože Synu, Vykupiteli světa, ...
 Bože Duchu svatý, ...
 Bože v Trojici jediný, ...

Svatý Michaeli, *oroduj za nás.*
 Svátý Gabrieli, ...
 Svátý Rafaeli, ...
 Všichni svatí duchovních řádů, *orodujte za nás.*
 Kteří vždycky patříte na tvář Otce nebeského, ...
 Kteří bez přestání zpíváte:
 Svátý, svátý, svátý, Hospodin, Bůh zástupů, ...
 Kteří jakožto služebníci
 lidem rady Boží zvěstujete, ...
 Kteří modlitby naše do nebe přinášíte, ...
 Kteří nám ve všech potřebách pomáháte, ...
 Kteří nás ode všeho zlého chráníte, ...
 Kteří se z pokání našeho radujete, ...
 Kteří jste Lota ze středu hříšníků vysvobodili, ...
 Kteří jste narození Krista zvěstovali, ...
 Kteří jste služebníky Boží z oková
 a nebezpečí smrti často vysvobodili, ...
 Kteří jste mučedníky Páně v mukách
 a smrti těšili, ...
 Kteří jste Lazara do lůna Abraháмова donesli, ...
 Kteří jste vzkříšení Ježíšovo zvěstovali, ...
 Kteří s Kristem k soudu posledního přijdete, ...
 Kteří při posledním soudu
 spravedlivé od bezbožných oddělíte, ...

Milostiv nám buď,
odpusť nám, Pane.
 Milostiv nám buď,
uslyš nás, Pane.

Ode všeho zlého
vysvobod' nás, Pane.
 Od každého hříchu ...
 Od každého nebezpečí ...
 Od úkladů ďáblovyých ...
 Od náhlé a nenadálé smrti ...
 Od časného i věčného zahynutí ...

My, hříšníci, *prosíme Tě, vyslyš nás.*
 Abys nám hříchy odpustil, ...
 Abys nám vždy svatou vůli
 poznat dal, ...
 Abychom Tvou vůli ochotně plni-

li,

jako ji andělé plní v nebi, ...
 Abys svou Církev spravoval a zachoval, ...
 Abys všem křesťanům pokoj a jednotu udělil, ...
 Abys úrodu země dal a zachoval, ...
 Abys všem věrným zemřelým
 odpočinutí věčné dal, ...
 Abys nás na přímluvu svatých andělů vyslyšel, ...

Beránku Boží,
 Tys na sebe vzal hříchy světa, *smiluj se nad námi.*
 Beránku Boží,
 Tys na sebe vzal hříchy světa, *smiluj se nad námi.*
 Beránku Boží,
 Tys na sebe vzal hříchy světa, *smiluj se nad námi.*

Modleme se:

Bože, Ty ve své nevýslovné prozřetelnosti posíláš své anděly, aby nás střežili na všech našich cestách; vyslyš naše prosby a dej, ať nás jejich pomoc vždycky chrání, abychom pod jejich vedením šťastně došli do věčné radosti. Skrze Krista,

Mukačevský biskup, mučedník

Blahoslavený Theodor Romža

Letos uveřejňujeme pro povzbuzení v našem časopise životopisné črty některých osobností našeho národa. V tomto článku obrátíme svou pozornost na blahoslaveného Theodora Romžu, který pochází z Podkarpatské Rusi. Toto území bylo v roce 1918 spojeno s nově vzniklým státem -Československou republikou, takže velkou část svých životních cest měl tento blahoslavený spojenou i s naší vlastí a celý život s katolickou církví, do níž patřil jako řeckokatolík. Je jedním z těch, kteří byli koncem června roku 2001 prohlášeni svatým otcem Janem Pavlem II. za blahoslavené. Jeho život nese mnohé společné rysy také s blahoslaveným O. biskupem Pavlem Petrem Gojdičem z Prešova a O. Dominikem Metodem Trčkou, redemptoristou, kteří po dlouhém vězení zemřeli ve věznici v Leopoldově. Podobné životní cesty měli i ostatní blahoslavení z června 2001.

Otec biskup Theodor Romža se narodil 14. dubna 1911 na Karpatské Ukrajině ve vesničce Velký Byčkov, kde žili jeho rodiče. Otec Pavel byl železniční úředník a matka Mária pracovala v domácnosti. Gymnázium dokončil s vyznamenáním v roce 1930 v Chustu. Na kněžskou dráhu se připravoval v Římě v koleji Germanicu a Rusicu. Kněžské svěcení přijal v Římě roku 1936 od biskupa Olexandra Jevrejinova. Do vlasti se vrátil v roce 1938. Krátce působil jako farář v obci Berehovo, okres Chust. Od roku 1939-1944 přednášel v bohosloveckém semináři v Užhorodě, kde byl i spirituálem. Protože 31. května 1943 zemřel na tehdy okupovaném území mukačevský biskup Alexander Stojka, bylo nutno uvažovat o jeho nástupci. Dr. Pavel Cibera, pověřený v československé exilové vládě

v Londýně záležitostmi Podkarpatské Rusi, navrhl, aby vláda doporučila na uprázdněné místo ThDr. Theodora Romžu, což vláda prostřednictvím francouzského nuncia učinila, a papež Pius XII. ho jmenoval biskupem. A tak byl 24. září 1944 v užhorodské katedrále na biskupa vysvěcen.

Nový, teprve 33 let starý biskup, převzal službu pastýře ve velmi složité situaci. Sovětská vláda Podkarpatskou Rus po válce Československu již nevrátila a náboženské poměry pro řeckokatolickou církev se staly brzo neúnosné. Sověti měli v plánu násilím „sjednotit“ řeckokatolíky s pravoslavy. Postupně se od roku 1945 začaly zavírat katolické kostely.

Na pouť na Černičí Horu u Mukačeva na svátek Nanebevzetí Panny Marie roku 1946 přišlo 5 „prosovětských“ pravoslavných biskupů, ale otcí biskupovi Theodoru Romžovi bylo

zakázáno se poutě účastnit. Pro pravoslavnou církev byla zabráná i katedrála v Mukačevu. Řeckokatolíci slavili proto poutní mariánské bohoslužby s biskupem Romžou před katedrálou. Po této pouti se úřady rozhodly biskupa Romžu zlikvidovat.

Nastala neděle 26. října 1947 a biskup Romža navštívil obec Lochovo, aby zde na prosbu duchovního Petera Vaska posvětil obnovený chrám. Ve stejné době se v obci objevila dvě vojenská auta a věřící to brali jako otevřené nebezpečí. Proto otec biskup v obci přenocoval a rozhodl: „Ráno pojedeme, necht' se stane vůle Boží.“

Ráno 27. října 1947 nasedl do kočáru a spolu s dvěma bohoslovci a knězem Danielem Bačinským se vydali na cestu. Před vesnicí Ivanovce se objevilo jedno z těch podezřelých vojenských aut, prudce narazilo do kočáru, usmrtilo oba koně a převrhlo kočár. Otec biskup, kočí Choma a kněz Daniel Bačinský byli těžce zraněni. Dva bohoslovci byli zraněni jen lehce a běželi pro pomoc. V tom okamžiku přijelo i druhé auto (gazik), z kterého vyskákali muži s železnými tyčemi v rukou a začali tyto zraněné tlouci do hlav. Chtěli je usmrtit. Jejich záměr však překazilo poštovní auto z Mukačeva. Zločinci proto nasedli do gaziku a ujeli.

Poštovní zaměstnanci naložili zraněné do svého vozu a zavezli je do městské nemocnice v Mukačevu. Tam jim kvalifikovanou pomoc poskytl lékař, chirurg Alexander Fedinec. Zdálo se, že život zraněných bude zachráněn.

V té době ještě v nemocnici byly řeholní sestry basiliánky. Zvláště sestra představená Theofila se zraněných ujala. V čele nemocnice však byl prosovětský lékař Dr. Bergman, který měl rozhodující slovo. Otcí biskupovi s knězem Bačinským přidělil zvláštní pokoj. U jejich lůžka byla stále sestra Theofila a Dr. Bergman chtěl, aby ji střídala sanitářka Ogarka, k níž sestra Theofila neměla důvěru. 31. října 1947 přišel svého biskupa navštívit stařícký kněz, otec Bačinský starší, který po-

sloužil svatými svátostmi. Odpoledne otce biskupa navštívily jeho dvě rodné sestry. Téhož dne odpoledne přijela sestra představená Ihumena Ignatia Gerevyč z Užhorodu se zprávou, že Dr. Bergman si stěžuje na sestru Theofilu a že je třeba ji pro únavu vystřídat. Proto sestra Theofila odchešla a sestra Ignatia ji zastupovala. V noci šla doprovodit doktora na jiné pokoje v nemocnici.

A to byl okamžik, který potřeboval Dr. Bergman. Ve chvíli, kdy zde nebyla sestra Ignatia, vnikla do pokoje sanitářka Ogarka, přistoupila k biskupovi a cosi mu podržela pod nosem a zase odešla. Otrávil ho kyanimdem. O tom vypráví i zraněný otec Bačinský mladší, který ležel s biskupem Romžou na jednom pokoji a v této chvíli nespal. S posledním slovem: „Ó Isuse“ přestalo navždy bít biskupovo srdce. Byl smrtelně otráven.

Zmучené tělo bylo pohřbeno v kryptě užhorodské katedrály. Členům policie KGB (Komitet gosudarstvennoj bezopasnosti) nedal mrtvý biskup spát, a tak krátce po pohřbu bylo jeho tělo odneseno, lebka rozříznuta, byl z ní vyjmut mozek a znovu vrácena do krypty.

V roce 1949 byla řeckokatolická církev úředně zakázána a násilně spojena s pravoslavnou. Sestra Theofila byla po tomto násilí na řeckokatolických odsouzena k deseti letům vězení. Jednou měla zvláštní sen. Vypravuje: „Viděla jsem otce biskupa Romžu a za ním byl nápis: Šíření mého oslavení přenech budoucnu.“ Také v Československé republice byla od státních úřadů v roce 1949 postavena mimo zákon řeckokatolická církev. Otec biskup Gojdič byl uvězněn, podobně jako jiní kněží řeckokatolické církve, a všichni věřící nuceni přejít k pravoslaví. Přesto všechno většina věřících zůstala věrná. Teprve rok 1968 v naší vlasti přinesl opětovné osvobození od neblahých zákonů z r. 1949.

Panno Maria, Matko křesťanské jednoty, oroduj za nás!

Když jsem jako žák třetí třídy obecné školy, jak se tehdy říkalo, byl ministrantem, bylo v roce 1933 vyhlášeno Milostivé léto k 1900. jubileu smrti našeho Spasitele. Tehdejší Svätý otec Pius XI. vyhlásil mimo jiné také tzv. Křížové tažení dětí za záchranu Ruska. Dostali

Spasiteli světa, spas Rusko!

jme z Říma obrázek, kde byla odpustková modlitba: „Spasiteli světa, spas Rusko!“, kterou jsme se denně modlili. Zvykl jsem si na to a tuto střelnou modlitbu jsem často opakoval vícekrát denně. Později na gymnáziu jsem měl možnost dovídat se více o úděných poměrech v této velké východní zemi. O popravách řeholníků a řeholnic, jak katolických, tak i, ve větších míře, pravoslavných. Na frontě z rozhovorů s ruskými vojáky, kteří se nebáli, člověk viděl, kam až sovětská moc dovedla tuto zemi. Proto ona modlitba pokračovala ještě s větší vroucností. Pak po celá léta visely v našich městech i ve vesnicích plakáty s nápisem: „Se Sovětským svazem na věčné časy“ nebo „SSSR - zástiita míru“ a podobně. Když už jsme byli v semináři, vzpomínám, jak snad všem z nás podobná hesla zvyšovala krevní tlak. Až jednou mě napadlo: Člověče, vždyť to SSSR je

vlastně zkratkou té střelné modlitby: „Spasiteli světa, spas Rusko! Hned potom jsem se s tímto „objevem“ podělil se spolubratry v semináři s tím, že ti, kteří to tisknou, rozšiřují a vylepují, nás vlastně upozorňují, abychom na tu modlitbu nezapomínali. Když se pak rozpadl

Sovětský svaz, nemálo lidí si myslelo, že je všechno v pořádku. Ale ta modlitba byla přece o Rusku! Také Panna Maria ve Fatimě mluvila o Rusku. A to Rusko existuje dál a působí těžkostí nejen katolické církvi, ale dělá těžkou hlavu i mnoha státníkům a milionům obyvatel této zeměkoule. Proto pokračuji dál v modlitbě, kterou jsem začal před 34 lety. Kolik věcí kolem nás se už změnilo, ale spása Ruska je pořád daleko. Ale jsem optimista, člověk naděje a věřím, že Svätý otec Jan Pavel II. bude, a to ještě v tomto století, celebrovat mši svatou na Kremelském náměstí v Moskvě (psáno před rokem 1995, pozn. redakce).

Ovšem, záleží také hodně na každém z nás, proto nezapomínejme denně a vroucně vyslat k nebi ono: „Spasiteli světa, spas Rusko!“

Z deníku Otce Jana Topenčika

Panna Mária si vždy plní svoje poslanie

Francúzsky jazykovedec Emil Littré bol oddaným prívržencom filozofa Augustína Compta známeho antiklerikála 19. storočia. Jeho manželka a dcéra však viedli prikladný kresťanský život. Obidve vnútorne trpeli pre otcov proticirkevný postoj.

Spolu mu pomáhali pri zostavovaní monumentálneho Lexikónu, a to nielen v Paríži, ale aj v jeho vidieckom sídle. Tam dostala pani Littréová od miestneho farára Zázračnú medailu. Keď sa v roku 1880 rodina vrátila do Paríža, pán Littré ochorel. Ponúkanú Medailu neodmietol len preto, aby neurazil manželku. Farára z vidieckeho sídla, ktorý ho prišiel navštíviť, prijal iba ako dobrého suseda. Zakrátko sa predsa len začal vypytovať manželky na niektoré otázky viery. Odpovedala mu: „Pozri, o chorobách sa treba zhovárať s lekárom, o obchodoch s ekonómom, prečo by sa človek nemal o náboženských veciach zhovárať s kňazom?“

Istý kňaz oblečený v civile ho potom denne navštevoval. Dohodli už aj deň jeho krstu, ale pán Littré tak zoslabol, že ho pre neprítomnosť kňaza v rýchllosti pokrstila manželka. Keď ho potom navštívil kňaz, povedal: „Panna Mária si vždy plní svoje poslanie. Ona predstavuje to, čo som vždy považoval za vrchol: Lásku a Čistotu.“

K. M. Harrer, Erlebnisse mit der Wunderbaren Medaille heute

Ustaň a jdi k Otci Piovi!

Luigi Rago ze Salerna vyhledal při svých služebních cestách veselou společnost krásných děvčat, přestože byl ženat a měl děti. Jedné noci roku 1960 byl v jistém hotelu ve Foggii jako obvykle ve veselé společnosti mladé dívky, když tu ve svém nitru uslyšel jasný hlas: „Vstaň a jdi k Otci Piovi!“

Rago, který byl vychován mimo Církev bez jakékoliv náboženské praxe, vůbec nevěděl, kdo je Otec Pio. Ale ten zvláštní a energický rozkaz ho nutil, aby poslechl. Zvedl se, oblékl, a zatímco se jeho přítelkyně udiveně ptaly: „Kam tak pozdě v noci?“ rozhodně odpověděl: „Jdu k Otci Piovi do San Giovanni Rotondo.“ Přijel tam kolem druhé hodiny v noci a před kostelními dveřmi spatřil lidi, čekající na otevření kostela, aby se mohli zúčastnit mše Otce Pia. Připojil se k nim a po otevření chrámu vstoupil dovnitř do blízkosti oltáře, na němž bude sloužit mši svatou Otec Pio. Když ho spatřil, jak přichází, ucítil v celém těle podivné chvění, jako by jím procházel elektrický proud. Každý okamžik mše sledoval nesmírně pozorně, a vše mu připadalo jako fascinující divadlo. Nakonec měl možnost se setkat s Otcem Piem, ztratil ale v tom okamžiku odvalu. Od této chvíle však často zatoužil jít do kostela a modlit se. Pokaždé, když měl příležitost jet do Foggie, nikdy neopomenul zajet i do San Giovanni Rotondo a být přítomen mše Otce Pia.

Po návratu do Salerna začal chodit do kostela a modlival se před obrazem Panny Marie. Uvědomil si rovněž povinnost věrnosti ke své ženě a přerušil styky se svými milenkami. Stále však nenalézal klid, ani radost v duši, neboť byl obtížen břemenem mnoha hříchů. Jednoho dne odjel do San Giovanni Rotondo a předstoupil před Otce Pia, aby se mu vyzpovídal. Ten mu však pravil: „Proč jsi přišel? Tolik let jsi nevskočil

do kostela, nikdy ses nemodlil, přenechal jsi svou duši ďáblu... Odejdi!“

Rago byl hluboce zarmoucen; nevěděl, že v tom okamžiku vzal Otec Pio věc jeho obrácení za svou. Často teď ucítil charakteristickou vůni fialek, která signalizovala světcovu duchovní přítomnost. Vnitřní vnuknutí i rady, které mu Otec Pio zjevil ve snu, přivedly nakonec Raga k vynikajícímu knězi

z kongregace redemptoristů. U tohoto kněze si vykonal životní zpověď. Od tohoto okamžiku se Rago celým srdcem přivinul k Církvi a stal se horlivým katolickým křesťanem. Smířil se sám se sebou, se svou rodinou a s bližními. Chtěl se však také smířit s Otcem Piem, a odjel proto za ním do San Giovanni Rotondo. Když se se světce setkal, řekl mu: „Otče, když jsem tu byl naposledy, vyhnal jste mne...“ A Otec Pio odpověděl: „A říkám ti teď něco, milý synu...?“ Tak začalo jeho vnitřní duchovní přátelství s Otcem Piem. Ragovo svědectví patří k nejskvělejším; jeho srdce naplněné vděčností toužilo přivést všechny bloudící k tomuto velkému služebníku Božím, aby je cestu nejpodivuhodnějších dobrodružství přivedl zpět do Boží náruče.

*z knížky Otec Pio, přítel Boží - dobrodinec lidí,
Pasquale Cataneo*

V letošním říjnu vzpomene naše hudební veřejnost desáté výročí úmrtí sbormistra Josefa Veselky, právem zvaného našeho „sbormistra století“; nejen v časovém rozpětí (první koncert v r.1931, poslední v r.1990), nýbrž i jeho novým, objeveným pojetím sbormistrovského umění.

Pokorný umělec ***Prof. Josef Veselka, Dr.h.c.***

Narodil se 7. března 1910 v Novém Městě na Moravě. S pevnými základy křesťanské výchovy v ekonomicky skromné katolické rodině s šesti dětmi se připravoval v biskupském středoškolském semináři v Kroměříži na kněžskou dráhu. Po ukončení septimy mu však bylo doporučeno, aby přešel na jiné gymnázium. Byl vyloučen ze semináře pro přílišný zájem o hudbu. Stávalo se totiž někdy, že přišel později do vyučovací hodiny, protože hrál na klavír, nebo měl při studiu před sebou místo učebnice matematiky, řečtiny či latiny klavírní hudbu a nevšiml si, že nad ním stojí profesor a pozoruje ho.

Později vzpomínal, že hudba ho obklopovala od dětství. Maminka pěkně zpívala, ale brzy zemřela. Tatínek dětem i v chudých rodinných poměrech dokonce koupil harmonium, na němž se učily hrát. Ještě nedosáhl na pedály a pan učitel - varhaník jej nechal hrát na varhany.

A tak „pět notových linek a čtyři mezery“ již od školních let osudově připomínaly, že náplní jeho života se stane hudba v melodii lidského hlasu. Po maturitě na reálném gymnáziu odešel do Brna na filozofickou fakultu

Masarykovy univerzity studovat klasickou filologii a filozofii, později hudební vědu a dirigování. V Sušilově koleji začal pracovat se sborem v Spolku katolických akademiků MORAVAN a měl s ním první příležitostná vystoupení v Brně, v Praze, v rozhlasu a při bohoslužbách. Po ukončení studia učil na klasickém gymnáziu, později na III. Reálném gymnáziu v Brně.

V roce 1939 se oženil s Annou Studenou. Narodily se jim tři dcery. První dcera Hanička byla nevléčitelně nemocná. Zůstala až do své smrti (asi 32 let) jako nemluvně, i když vyrostla. Josef Veselka často po návštěvě u ní v ústavu ve Skaličce u Hranic, který vedly sestry Cyrilometodějky, plakal. Byl tak stále ve škole pokory - od Pána.

Jeho nejmladší bratr P. Jan Sarkander Veselka OFM, který je nyní duchovním správcem v Charitním domě u sestřiček v Cetechovicích, vzpomíná na dobu, kdy mu bylo zakázáno vykonávat veřejně kněžskou službu a pracoval jako obyčejný dělník. Bydlel u svého bratra Jožky v Brně, v Masarykově čtvrti. Jeho bratr pracoval někdy dlouho do noci. Psal recenze, publiko-

val články aj. Když se však děti chystaly jít spát, vstal od pracovního stolu, klekl si s dětmi a vykonal s nimi večerní modlitbu. P. Jan též osobně slyšel, jak jeho bratr jednomu vysokoškolsky vzdělanému kritikovi nových koncertů a oper říkal: „Když večer diriguji koncert, musím jít ráno k sv. přijímání.“ Nejdříve sám musel být naplněn Světlem, aby mohl Světlo rozdávat prostřednictvím krásy umění publiku, a to právě v době, která tyto hodnoty popírala. V publiku, ještě před internací státními úřady, býval někdy hostem i brněnský biskup Dr. Karel Skoupý.

Pro své mimořádné schopnosti, i když byl celoživotní nestraník, byl v roce 1959 jmenován hlavním sbormistrem našeho špičkového Českého pěveckého sboru v Praze (poději Pražského filharmonického sboru).

Stal se ojedinělým zjevem české hudební kultury, jehož umělecký význam přesáhl celoevropsky naše hranice. Jako vůbec první u nás uvedl Josef Veselka na koncertní pódia díla renesanční polyfonie - díla latinské duchovní hudby. Pedagogicky působil na pražské a brněnské konzervatoři AMU a JAMU. Svou dirigentskou činnost uzavřel více jak ročním pobytem v Římě v r.1982, kde vedl státní profesionální sbor Accademia di Sancta Cecilia.

Absolvoval desítky zájezdů po Evropě a Japonsku. Byl spoluvůrcem světového festivalu duchovní hudby v Perugii (Sacra Musicale Umbra).

Josef Veselka byl osobností neokázalé křesťanské projekce a pokory, když každý jeho výkon naplňoval posluchače Dobrem, Pravdou a Krásou. Maximálních úspěchů dosáhl nejen svou odborností a tvůrčí schopností, nýbrž (a snad nejvíce) i proto, že rozmnožil a zužitkoval hřivny, kterými jej Stvořitel obdařil. V jeho deníku nalézáme za mnohými záznamy zvl. úspěšných koncertů skromné a upřímné D. G. (Deo gratias. Bohu dík). Při svém temperamentu byl pokorně zbožný. Když mu byl udělen v Brně dne

6.3.1992 čestný doktorát věd o umění na MU: „doctor honoris causa“, řekl v krásném, hluboce děkovném projevu i tato slova: „Umělec má být pokorný...“

Snad nikdy a nikde nedirigoval bez růžence. Když zpíval MORAVAN na koncertě ve Znojmě a pěvci se už řadili na pódium, všiml si jeden z nich, který vycházel z šatny jako jeden z posledních, že na kufru je položen bílý růženec. Bleskla mu hlavou otázka: „MORAVAN a růženec?“ Najednou vstoupil do šatny dirigent Josef Veselka, přišel ke svému kufru, vzal do ruky růženec, políbil jej a vsunul za bílý kapesník do kapsičky u fraku.

Josef Veselka zemřel 22.10.1992 v Praze uprostřed své rodiny. V roce 1996 byla odhalena na jeho rodném domě pamětní deska. V roce 2000 vyšla knižně o tomto hvězdném světloňoši a géniovi českého sbormistrovského nebe obsažná hudebně-vědní a vzpomínková publikace „Sbormistr Josef Veselka“ od kolektivu autorů.

Bylo-li řečeno jako vzorová výzva papeže Jana Pavla II. pro život člověka: „Mluvte na náměstích a se střechem“, potom Veselkovým „náměstím“ byl koncertní sál a střechem jeho „pódium“. Byl „homo viator“ - poutník, hledající, tušící a odkrývající uměleckou pravdu. Papež Jan Pavel II. nazývá takové lidi ve své knize *Překročit práh naděje* „svaté všedního dne“ a v encyklice *Redemptoris missio* moderními areopagy vědy, techniky a umění. Josef Veselka vyl bezesporu takovým areopagem. Byl sbormistrem, který vytvořil v hierarchii hodnot z hudby lidského hlasu a zpívaného slova opravdový a jedinečný Templum in modo Arcis - Chrám a tvrz.

Veselkův poslední pozemský sborový akord nepřestává znít v pianissimu v blízkosti hrobu Palachova a Foersterova na hřbitově na Olšanech, kde je pohřben.

Miloslav Jedlička

On dává vstát z mrtvých i „pohřbeným“ ve světě

Jsem již jedenáctým rokem ve věznici za trestný čin vraždy. Celkově mám 18 let trestu.

Své dětství a mládí jsem prožil v dětských domovech a v ústavech pro mládež. Na svou vlastní rodinu si příliš nepamatuji, je ale zřejmé, že dění, které mě utvářelo do podoby psychicky labilního člověka, sahá až do času mého dětství.

Bylo mi šest let, když můj otec, notorický alkoholik a násilník, zabil moji matku - přede mnou a před mými sourozenci. Po této události byli moji sourozenci spolu se mnou umístěni do dětských domovů. Ti šťastnější (2) byli adoptováni. Změnili jim jména a dodnes o nich nic nevím. Další dva sourozenci odešli ze světa tragicky. Jeden spáchal sebevraždu, druhý byl zavražděn. Byl jsem ještě dítě, ale tyto události mě zocelily a zatvrdily.

Protože jsem v ústavech viděl jen samé násilí, čelil jsem mu útokem, abych i já nebyl obětí šikany a násilí od ostatních. Tak jsem se učil rvát. Kolem třináctého roku jsem propadl mánií bojových sportů. Najednou jsem přestal mít pocit strachu. Cítil jsem se neohroženě. Nikdy jsem sám nikoho nenapadl, ale když mě chtěl někdo zmlátit, dopadl špatně. Začal jsem být obávaným člověkem. Tehdy jsem se začínal setkávat s lidskou falší a neupřímností. Začal jsem si o lidech myslet své.

Pak přišlo mé propuštění z domova mládeže. Našel jsem si práci a potkal se s dívkou, která byla pro založení rodiny právě tak zapálená jako já. Miloval jsem ji. Byla pro mě vším, co jsem měl, nahrazovala mi vše, o co jsem přišel. Její matka byla proti našemu vztahu a snažila se ho rozbít. Moje milá čekala dítě, ale přes to její matka nakonec dosáhla svého. Byl jsem tím úplně zdrcený. Potom mě popadl šílený vztek a svou nastávající tchýni jsem zabil.

Po tomto činu jsem utekl do Teplic, a protože jsem potřeboval peníze na falešný pas (15 ti-

síc Kč), abych mohl uniknout za hranice, nechal jsem se najmout do služeb jednoho bosse, který provozoval obchod se ženami. Fungoval jsem jako osobní strážce prostitutek.

Dostal jsem i střelnou zbraň, abych bránil „majetek“ toho muže. Na E 55 totiž byli únosci prostitutek, kteří je pak prodávali dál proti jejich vůli. Když jsem se jednou dostal do konfliktu s takovým únoscem, střelil jsem po něm. Bylo mi vše jedno. Naštěstí odešel živ.

Vydělal jsem hodně. Sedm tisíc marek jsem utratil za drogy. Vedl jsem velice nevázaný život.

Tři měsíce mě hledala policie po celé republice. V televizi a v tisku byly moje fotografie.

Začal jsem se bát. Zahodil jsem pistoli, abych náhodou někoho nezastřelil. Můj „zaměstnavatel“ mě nechal zbít, přišel jsem o všechny peníze a byl jsem vyhnán z města.

Policie mě dopadla na Moravě. Když jsem byl odsouzen, pokusil jsem se o sebevraždu. Podřízl jsem si krk. Ztratil jsem mnoho krve, ale kamarád mě zachránil.

Nikoho jsem neměl. Samota a vnitřní pustota mě vedly k tomu, že jsem začal přemýšlet nad svým životem. Nevěděl jsem si sám se sebou rady a jen jsem nad sebou plakal, psychicky jsem byl úplně na dně. Cítil jsem, že umírám, zbylo mi jen velice málo síly k životu. Potřeboval jsem pomoc, jinak mi hrozila smrt.

Do péče si mě vzali psychiatři, ale nepomohli mi. Znovu jsem se pokusil o sebevraždu. Skočil jsem do skleněné výplně oken. Potom, v nemocnici, jsem řekl: „Bože, jestli opravdu existuješ, jak někteří tvrdí, prosím tě, pomoz mi. Dej se mi poznat. Jinak je pro mě svět ničím a dobrovolně z něho odejdu.“

Nějakým zvláštním způsobem mi v duchu Bůh dal vědět, že moje slova slyší. Celý jsem se roztrásl. Tělem mi proběhlo zvláštní mrazení, bylo velice příjemné. Do mého ducha i těla přišlo upo-

kojení. Nikdy dříve jsem takový pocit nezažil. Byl hlubší, než cit k člověku, kterého jsem miloval.

Po uzdravení mě bratr František Lizna, duchovní v naší věznici, vedl ke křítu. Vyznal jsem svoje hříchy. Bůh mi dával tolik milostí a já jsem poznával, jak velkou moc Bůh má.

Pán věděl, co potřebuji, a pomohl (a pomáhá) mi skrze své věrné služebníky. Pán vybral i člověka pro mě vnitřní uzdravení. Proces začala požeňnaná sestra Květa Jakubalová ve věznici Rýnovice.

Nedávno jsem měl velice vážné onemocnění - perforaci tenkého střeva a k tomu se mi přidal i zápal plic. Nešlo to jinak, než operaci provést v lokální anestezii, a tak jsem celý průběh operace sledoval. Lékaři se obávali, že to snad ani nepřežiji, protože protrhnuté střevo otrávil velkou část organismu. Pán byl však celý čas se mnou, a tak jsem se během dvaceti dnů uzdravil.

Tento hluboký zážitek mi přinesl mnoho požeňnaní. Jsem si Pánovou záchranou před jistou smrtí naprosto jist. Bůh mi dal do srdce velký pokoj a smíření se sebou samým.

Dnes mě Pán volá do služby, abych šířil evangelium. Jsem studentem ICI university v Českém Těšíně v programu křesťanské služby. Cítím, že jsem Bohem hluboce milován, a to je pro mě nejdůležitější. Požeňnaní přichází i v tom, že v naší věznici vzniká společenství křesťanů.

Odešlo vše, co ke mně dřív patřilo. Bůh mě stále utváří k obrazu svému a já v Něm nalézám odpuštění zla, kterého jsem se dopouštěl. Je důleži-

té vědět, že Bůh mi vinu odpustil. Pán vzal všechny viny a nemoci duše i těla s sebou na kříž.

Některí spoluvězni mě nazývají bláznem, když jim říkám, že jsem v Bohu našel svobodu. Cítím se krásně opilý Duchem Svatým.

Sestra Květa Jakubalová mi stále věnuje duchovní péči. Přijal jsem od Pána velkou milost, když se za mne tato sestra modlila v jazycích, se vzkládáním rukou. Tehdy jsem se začal proměňovat. Bůh je opravdu veliký a ten, kdo má opravdovou víru a prosí, ten také dostává.

Až při každém probuzení vyvstane člověk na mysl Bůh a jeho laskavá přítomnost, pak to bude znamením toho, že společenství s Ním je skutečné, hluboké a mocné.

Děkuji Pánu za Jeho výchovu. Pán mi stále zjevuje veliké věci, které se týkají mého života. Dává mi poznat vše, co budu potřebovat pro službu. Začínám

sloužit již zde ve věznici. Nechci dělat „veliké“ věci. Těším se z toho, že mohu svým sousedům říct o Bohu.

Je pro mne důležité být v neustálém spojení s Pánem. I zde ve věznici je možné žít s Bohem, být mu věrný a plně se mu odevzdat na kolenou. Zůstávám na kolenou velice rád. Víím, že jen Bůh mě může pozvednout ve své náruči. Víím, co v Bohu všechno mám. To je moje jistota dobrého života tady na zemi a potom i v nebi. Bůh sám je život! Proto ať se nikdo nediví, že On dává vstát z mrtvých i „pohřbeným“ ve světě.

Pápež vyslal z Toronta 800-tisíc misionárov

Zem je slansšia, svet svetlejší. Do svojich krajín a miest sa totiž z kanadského Toronta vracajú účastníci 17. svetového dňa mladých, povzbudení stretnutím s hlavou Katolíckej cirkvi. Ján Pavol II. im počas vigílie pred záverečnou bohoslužbou odovzdal niekoľko vreciek so soľou ako symbol tohtoročného motta *Vy ste soľ zeme, vy ste svetlo sveta. „Ak milujete Ježiša, milujte Cirkev!“* zvolal pred 800-tisícovým davom počas záverečnej omše v Downsview Parku. „Nedajte sa znechutiť hriechmi a slabosťami niektorých jej členov, ale myslite na veľkú väčšinu zasvätených, kňazov a veriacich, ktorí chcú slúžiť a konať dobro. Buďte im nablízku a pomáhajte im!“ povedal v súvislosti s nedávnymi škandálmi a povzbudil mladých pútnikov, aby sa nebáli odpovedať na volanie ku kňazstvu alebo zasvätenému životu a nasledovať Krista na kráľovskej ceste kríža.

Nedeľa 28. júla sa v Toronte zobudila do upršaného a veterného rána. Mladých, ktorí si po celonočnej modlitbovej vigílii pred záverečnou bohoslužbou zdriemli, vytrhla zo sna búrka. Svätého Otca však napriek tomu vítal výbuch radosti. Mládeži aj ostatným účastníkom sa prihovárал jasným hlasom, spontánne striedajúc francúzštinu, angličtinu a španielčinu. „Vy ste mladí a váš pápež je starý a trochu unavený...“ povedal počas kázne, na čo mu odpovedalo skandovanie: „Pápež je mladý! Pápež je mladý!“ Ján Pavol II. ho prerušil: „...ale stále sa úplne stotožňuje s vašimi nádejami a túžbami. Hoci som žil pod temným totalitným režimom, vždy som bol presvedčený, že žiadna ťažkosť, žiaden strach nie je taký veľký, aby mohol úplne udusiť nádej vyvierajúcu z mladých sŕdc. Nedopustíte, aby nádej zomrela!“ oslovil Petrov nástupca mládeže súčasnosti a do jeho slov v tej chvíli zasvietilo slnko, ktoré pretŕhlo búrkové mračná.

V „laboratóriu viedy“, ako Svetové dni mládeže nazval Ján Pavol

II., pracovalo tento rok 200-tisíc účastníkov zo 169 krajín. Na stretnutie so Svätým Otcom sa pripravovali katechézami v 136 skupinách pod vedením 261 biskupov vrátane 29 kardinálov. Mohli si vybrať spomedzi 24 jazykov a viac ako 100 kostolov a cirkevných stredísk. Dvesto kňazov bolo pripravených poskytnúť sviatosť zmierenia. „Táto sviatosť je ako fontána - hoci by sa nikto nenapil, neprestáva tiecť,“ povedal na adresu súčasnej krízy spovede v niektorých krajinách jeden z kňazov, čakajúcich na kajúcnikov. Do programu zaradili organizátori prvý raz aj dobrovoľnícku prácu. Približne 100-tisíc účastníkov sa zapojilo do sociálnej služby: rozdeľovali jedlo, čistili prírodné prostredie, pracovali s bezdomovcami a postihnutými ľuďmi, navštevovali starých a chorých, zúčastňovali sa na diskusiách

o medzinárodnom rozvoji, bezdomovectve, utečeneckom probléme a o svojich možnostiach pomôcť. Pri sobotnej vigílii pápež posvätil symbolický plod ich námahy v podobe domčeka pre manželov Brownovcov. Obydlie skonštruovali v spolupráci s kanadskou charitatívnou organizáciou

ciou a postavili 150 metrov vedľa miesta záverečnej omše. Odtiaľ ho prevezú na torontské predmestie Scarborough, kde budú Brownovci konečne bývať pod spoločnou strechou. Pán Brown totiž trpí na sklerózu a používa invalidný vozík, s ktorým sa nemohol nasťahovať do bytu svojej manželky, a tak býval v domove pre teles-

ne postihnutých. „Nemôžeme tomu uveriť,“ ďakovala dojatá pani Brownová, ktorá si s manželom nemohla dovoliť bezbariérový byt. Telesne a mentálne postihnutí ľudia dali účastníkom stretnutia možnosť získať širší pohľad na život aj vďaka spoločenstvu Archa. Jeho zakladateľ Jean Vanier prišiel do Toronta spolu s 200 členmi komunity, ktorí sa zapájali do liturgie a pripravili pre Svätého Otca uvítacie predstavenie. Keď hendikepovaní ľudia s pomocou svojich asistentov tancovali a mávali šatôčkami, pápež netajil dojatie. „Mám veľa rokov, ale v srdci som stále mladý,“ predstavil sa počas ceremoniálu vo štvrtok 25. júla. „Nemohol som sa dočkať tohto stretnutia!“ dodal a po svedectvách a piesňach hovoril mladým o šťastí. „Človek je stvorený pre šťastie. Túžite po šťastí a Kristus má na túto túžbu odpoveď. Ale žiada vás o dôveru. Pravá radosť je totiž víťazstvo, ktoré nemožno dosiahnuť bez dlhého a ťažkého zápasu. Kristus má tajomstvo tohto víťazstva!“ Pohľad na vieru a jej prežívanie obohatilo aj 200 mladých z Kuby, čo je najväčšia skupina, ktorú tento komunistický štát doteraz pustil za svoje hranice na náboženské podujatie.

V Toronte sa stretli aj s anglikánmi, židmi, mohamedánmi a príslušníkmi ďalších náboženstiev, ktorí sa zapojili do organizácie stretnutia s hlavou Katolíckej cirkvi. Pri tejto príležitosti vyslovili predstavitelia jednotlivých náboženstiev podporu pápežovi a prejavili ju aj prakticky - napríklad poskytnutím svojich škôl na ubytovanie pútnikov. „Tento pápež je jedným z najdôležitejších svetových symbolov,“ povedal vodca moslimskej komunity Amir Eternadi. „Obdivujem jeho schopnosť byť vždy v centre diania,“ dodal a zdôraznil, že dialóg je jediná cesta k prekonávaniu konfliktov. Na tragédie pramienice z nepriateľstva a nenávisť upozornil aj Svätý Otec, keď počas sobotňajšej modlitebnej vigílie pripomenul vlašajší 11. september. „Tretie tisícročie sa začalo v tieni teroristického útoku. Na akom základe chceme budovať novú historickú éru? Stačí nám technická revolúcia, ktorá rieši ekonomickú produktivitu, ale obchádza univerzálne etické hodnoty?“ opýtal sa pápež a pokračoval: „Vo svojich mladých nadšených srdciach už poznáte odpoveď a vyjadrujete ju svojou prítomnosťou na tomto mieste: Jedine Ježiš je uholným kameňom, na ktorom možno vybudovať pevnú existenciu!“ Potom sa pápež zahľadel z pódia pri 55-metrovom žltom kríži, ktorý osvecoval celú plochu, na svojich poslucháčov a pokračoval dôverným tónom: „Vy ste mužmi a ženami zajtrajška. Budúcnosť je vo vašich srdciach a rukách. Boh vás poveruje ťažkou a zároveň povznášajúcou úlohou pracovať s ním na budovaní civilizácie lásky.“

KN 4.8.2002

Duchovní otče, Olga chodí už tři měsíce jako bez života. V posledním době začala vynechávat dokonce i zkoušky v našem pěveckém sboru. Stále je zadumaná a nejednou jsem si všimla, že plakala. Pokusila jsem se taktně zjistit, co se to s ní vlastně děje. Její kamarádky mi prozradily, že i v učení se velmi zhoršila. Zdá se, že se přestala učit. Loni, v prvním ročníku gymnázia měla vyznamenání a nyní dostává samé trojky a čtyřky, dokonce i pětky a ani to s ní nehne. Úplně rezignovala. Podářilo se mi po návratu do sboru jít s Olgou domů. Začaly jsme rozhovor o prázdninách. Přiznala se mi se slzami v očích, že o prázdninách u babičky zažila krásný vztah s jedním chlapcem. Zamilovali se do sebe na první pohled. Každý den byli spolu. Hodně si spolu povídali. Dokonce ji jednou i políbil. Když se loučili, slíbili si, že si budou psát. Olga mu napsala hned na začátku školního roku, ale nedostala žádnou odpověď. Když se nedávno u babičky opět setkali, řekl jí, aby na všechno

Rozhovory se Sylvou

Nešťastná láska

zapomněla. On má jen šestnáct a musí se mnoho učit, protože by chtěl studovat počítače. Prý ať mu promine, ale nemá zájem dále rozvíjet jejich prázdninový vztah. Olga ho stále miluje a neumí si představit, že by ještě někdy mohla mít někoho tak ráda. Dokonce mi řekla, že má strach, jestli se vůbec někdy bude moci vdát. Zdá se jí, že už nic nemá smysl, ani to učení. Pokusila jsem se jí vysvětlit, že na vstup do manželství má ještě čas, ještě se může zamilovat, ale nyní je důležité, aby se vzpamatovala a znovu naplno pustila do učení.

Sylvo, jsem rád, že jsi navázala rozhovor s Olgou, a bude dobré, když v něm budeš pokračovat. Bylo by také dobré, kdyby se ti Olga svěřila se všemi bolestmi a trápeními svého srdce. I ty se snaž být vůči ní otevřená a pood-

hal jí něco z tajemství svého srdce, ze svého vztahu s Igorem. To, že se zamilovala, ještě neznamená, že tento objev hodnoty a krásy druhého člověka, musí nevyhnutelně vést k trvalému vztahu v podobě svátostného manželství. Takovéto zamilování může být určitou školou srdce, ve které mladý člověk dozrává. Uvědomuje si a prožívá, že láska je spojena i se zranitelností, která nejednou přináší bolestné zklamání. Naproti tomu všemu nesmí přestat věřit v možnost čisté lásky. Bůh nenechá směřovat takovou touhu do prázdna, ale ve svém čase jí dá naplnění.

Vysvětlil Olze, že její vztah byl jako krásný motýl, který v létě poletoval po rozkvetlé louce, a oni dva byli takovými pěknými rozvitými květy. Těšili se, že motýl kolem nich obletoval,

ale nyní, kdy je už chladno, se motýl kdesi ztratil. Splnil svou úlohu, nakladl vajíčka a kdesi, neznámo kde, zahynul. Sice zahynul, ale jim zůstala nezapomenutelná nádherná vzpomínka a představa. V myslí a ve fantazii ho ještě nyní Olga vidí poletovat po té rozkvetlé louce. Za tuto krásu patří Bohu dík. Tuto krásu je třeba si zachovat v srdci. Za mrtvým motýlem je možné uronit i slzu žalu, ale nesmíme se oddat zoufalství. Za rok bude louka opět kvést a budou létat motýli. Louka bude možná i krásnější než vloni. Ať si tedy zachová pěknou vzpomínku na tohoto krásného motýla první lásky, ale ať věří, že motýli budou v létě létat znovu.

Dále by bylo dobré, aby Olga nezůstávala sama. Aby opět začala častěji chodit na zkoušky, aby žila mezi kamarády a kamarádství si pěstovala. Pomáhej jí v tom nenásilným způsobem, neboť se zdá, že je velmi citlivá. Později byste ji mohli zapojit například do práce s dětmi. Takováto práce je pro mladé lidi velmi cenná. V ní se učí nejen pracovat s druhými, ale i žít pro druhé a především je mít rád. Pracovat

s dětmi a milovat je, to přirozeně patří k sobě. To je však i jedna ze základních charakteristik případného budoucího mateřství nebo otcovství. Je to totiž rozdávání se druhým v lásce. Když se člověk delší dobu věnuje dětem, celkem přirozeně mu přirostou k srdci a čím víc naší lásky děti pocítí, tím víc nám jí opětují. Když člověk touží po lásce, je to výzva k tomu, aby dával lásku i jiným. V uzavřenosti a záduchivosti je možné o lásce snít, ale není možné ji skutečně dávat ani přijímat. Rozdávání se jiným s sebou přináší odpoutání se od sebe sama, od svých problémů a dává člověku chuť do života. Věřím, že i Olga znovu najde chuť do života i do učení, vždyť jednou by se mohla věnovat dětem jako učitelka, ale i jako dobrá manželka a matka.

Pamatuji na vás všechny ve svých modlitbách, především na Olgu, aby znovu našla chuť do života a víru v čistou lásku, kterou jistě najde, když přestane naříkat nad letním motýlem, který ji tak krásně očaroval.

P. Ladislav Csontos

Charakter

Pozdravili se a usedli. Měli si hodně co povídat, ale mlčeli. Těživé ticho přerušil bzukot mouchy. Stočili hlavy směrem k oknu. Moucha narážela o sklo. Kde je východ?

Jejich pohledy se střetly. Moucha bzučela čím dál víc. Bylo to trapné. Znovu se po ní ohlédli. Zrovna když se elegantní serpentinou dostala na svobodu.

Pro ně boj teprve začínal. Dvoje oči se ptaly. Pak pomaloučku, vteřina po vteřině, začal obávaný rozhovor.

„Proč jsi mi...“

„A proč ty jsi mi...“

Dlouho si povíдали. Chvillemi to vypadalo tak, že jeden z nich vykřikne nebo zapláče. Chvillemi se zdálo, že se na sebe usmějí. Udělali to, až když se loučili. Znovu na dlouhý čas.

Nebyli to milenci. Jen dva lidé, kteří si jednou, jako malí kluci, slibili, že nikdy nebudou lhát.

L. Schwarzová

Drahé děti, brzy po začátku školního roku, 21. září, slavíme svátek svatého apoštola Matouše. Znáte ho především proto, že v kostele často slyšíte, jak kněz nebo jáhen říká: „Slova svatého evangelia podle Matouše.“

Svatý Matouš chodil do školy jako Vy, učil se číst, psát, počítat. Když byl už větší, chtěl být bohatý, mít hodně peněz. Proto se stal celníkem, jak se tehdy říkalo těm, kteří vybírali daně a jiné poplatky. Ale byli to lidé často nepoctiví, podváděli a okrádali své spoluobčany, a tak z toho bohatli. Matouš to dělal také tak, ale šťastný nebyl. Měl duši poskvrněnou mnoha hříchy, lidé ho neměli rádi a na to, co s ním bude na věčnosti, nechťel ani pomyslet.

A najednou se u jeho kanceláře, kde vybíral poplatky, zastavil Pán Ježíš. Zadíval se na Matouše laskavým pohledem a pozval ho, aby šel s ním a aby všechno to nepoctivě získané bohatství rozděl chudým lidem. A Matouš to udělal. Ještě naposled uspořádal ve svém domě hostinu, na kterou pozval Pána Ježíše s ostatními apoštolů a své známé, také celníky, protože nikdo jiný se s těmi nenáviděnými celníky nechťel přátelit. Ti teď žasli nad tím, že Pán Ježíš je má rád, že s nimi tak hezky mluví. On sám později řekl, že mnozí celníci v něho uvěřili a polepšili se.

Matouše přijal mezi své apoštoly. Jako do nové školy. Sám byl jejich Učitelem. Nepotřebovali se znovu učit číst, psát a počítat. To už uměli. Ale učil je, jak žít, abychom měli v srdci pravý pokoj a radost. Abychom dovedli mít rádi druhé a oni měli rádi nás. Abychom nebyli nešťastní, i když nás někdy něco trápí.

Abychom věděli, že Pán Bůh nás nesmírně miluje jako své děti, a že se tedy nikdy nemusíme bát, když žijeme tak, jak nám on říká a jak nám k tomu pomáhá. A že nás chce dovést do nejkrásnějšího života ve věčné radosti.

Svatý Matouš nám ve svém evangeliu zanechal mnoho překrásných slov Pána Ježíše. Asi si vzpomněl na své byvalé bohatství, když psal jeho slova: „Neshromažďujte si poklady na zemi, kde je rez a mol kazí a kde je zloději vykopávají a krádou. Shromažďujte si však poklady v nebi, kde je ani rez ani mol nekazí a kde je zloději nevykopávají a nekrádou. Vždyť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce“ (Mt 6,19-21).

Co jsou ty „poklady v nebi“? Každý dobrý skutek, dobré slovo, dobrá myšlenka se mohou stát tím pokladem.

Také Vy, děti, které chodíte do kostela, do náboženství, chodíte do školy nejmoudřejšího a nejlaskavějšího Učitele, Pána Ježíše, který nám říká: „Já jsem světlo světa; kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života“ (Jan 8,12). Budte mu vždycky věrní jako svatí apoštolové, kteří jsou teď s ním v nebi. Nikdy ho neopustte jako Jidáš, který skončil tak nešťastně.

Nejlepší žačkou i učitelkou v této škole Pána Ježíše je Panna Maria, která nám vždycky pomůže jako maminka, která si ví rady i s nejtěžšími úkoly.

S přáním úspěchů a radosti ve Vašich školách, a především ve škole Pána Ježíše, Vás srdečně zdraví

Váš P. Bohumil Kolář

Celník Matouš

Poděkování

Podruhé jsem se vdala v r. 1992, ale bohužel už jenom na úřadě. Druhý manžel také do kostela nechodil (jako první), ale pomalu začal Boha hledat. Přišla doba, kdy mu byl hodně blízko. Velice nás mrzelo, že se nemůžeme vzít v kostele.

Jednoho dne přišla moje maminka s tím, že lze požádat o přezkoumání platnosti církevního sňatku (nelze zrušit platné uzavřené církevní manželství, lze však deklarovat neplatnost manželství, pokud při jeho uzavírání nebyly splněny všechny náležitosti, pozn. redakce). Začali jsme na tom pracovat, ale vypadalo to beznadějně. Tehdy jsem slíbila Panně Marii, že když se to povede, tak jí veřejně poděkuji. Proсила jsem ji o pomoc. Trvalo to několik let, ale nakonec 24.1.2000 přišlo z Olomouce, že mé první manželství je neplatné. Manžel byl strašně šťastný. Já jsem však říkala, ať se neraduje, protože se mělo čekat na vyjádření církevního soudu v Praze nebo v Římě. Manžel byl přesvědčen, že to vyjde. On vše svěřil Bohu Otci.

Ve středu 26.1.2000 manžel spolu s bratrem a matkou jeli na pohřeb a bohužel všichni tragicky zahynuli. Zůstala jsem sama se 3 dětmi. V tu dobu jsem nedokázala pochopit, proč to Bůh dopustil. Proč mi ho vzal teď, když jsme mohli naše krásné manželství uzavřít před Ním.

Od té doby uplynulo dva a půl roku a hodně věcí jsem pochopila (ne všechno). Získala jsem mnoho nových přátel. Navštěvuji společenství maminek, které mi hodně dalo pochopit, proč to tehdy Bůh dopustil. Tento Kříž mě přiblížil blíž k Němu. I když mám asi dva roky zdravotní problémy, snažím se je odevzdávat Bohu a Panně Marii.

Děkuji touto cestou Tobě, moje nebeská Maminko, za přítomnost v mém životě. Za všechny vyslyšené prosby a milosti. Prosím o dar zdraví, hluboké víry a ochrany nejen pro sebe, pro své děti, moji maminku, tchána, ale pro všechny lidi, kteří mi pomáhají, modlí se, včetně maminek, sestřiček a duchovních otců.

S láskou vděčná rytířka Růžena z Ostravy

Chtěla bych touto cestou veřejně poděkovat naší nebeské Matičce za všechna dobrodíní a milosti, za všechny vyslyšené prosby, kterých se nám na Její přímlovu dostalo. Celý život se s důvěrou k Tobě obracíme a věříme, že pomůžeš.

Maria, Matičko naše, děkujeme Ti.

Marie Tkadlecová

Bůh je láska - miluj ho!

Ta slova mi napsala do modlitební knížky jedna dívka z Litmanov. Ano, „Bůh je láska“. O tom jsem se přesvědčila již mnohokrát.

Chci tímto dopisem poděkovat především Pánu Bohu, Panně Marii, svatému Josefovi, svatému Antoníčkovi, andělům strážným a všem svatým za pomoc. Bůh nás nikdy nenechá opuštěné, když o to prosíme. Panna Maria v Medžugorii nás stále vybízí k modlitbě srdcem. Ve svých poselstvích nám říká, že modlitbou můžeme dosáhnout všeho. I když se nám to zdá nemožné.

Nebudu zde psát, co mne potkalo. Bylo toho mnoho a mohu říci, že zázraky se opravdu dějí. Chce to jen pevnou víru a důvěru v Boha a Pannu Marii. S láskou dítete se každý den skrývat pod ochranný plášť Panny Marie.

Díky Ježíši, díky Maria

Marie B., Šlapanice

Chci tímto dopisem veřejně poděkovat Panně Marii za ochranu, přímlovu a požeňání, které nám u Pána Boha po celý život svou mocnou přímlovou vyprošuje. Celý život se k Ní obracím o pomoc ve chvílích nemoci a starostech o své děti. Odevzdávám i nadále sebe i své děti a nyní i svá vnoučata pod Její ochranu.

Matičko Boží, prosím, buď stále s námi.

Jana, Východní Čechy

Chtěla bych touto cestou veřejně poděkovat Panně Marii za její přímlovu, pomoc a ochranu.

Můj syn je po těžkém úrazu dlouhodobě upoután na lůžko, nemůže se bez cizí pomoci pohybovat. Jaká byla radost v naší rodině, když přijal svatost manželství a dostal zdravou trpělivou a obětavou ženu. Teď se jim narodila zdravá holčička, která přinesla do jeho života světlo a radost.

Děkuji Ti z celého srdce, moje milá nebeská Matičko, za narození zdravého děťátka a za všechny Boží řízení.

maminka Marie, Zlín

Začátkem léta minulého roku jsem zjistila, že čekám dítě. Byla jsem zklamaná - dítě přišlo neplánovaně a zrovna v době, kdy jsem se chystala po šestileté mateřské dovolené do zaměstnání. Dlouho jsem to nemohla přijmout. V souvislosti s narozením dalšího dítěte mě napadaly samé starosti a obavy: přijdu o práci (tak jsem se těšila, že budu mezi lidmi), nezvládnú další porod (ty dva předcházející mně daly zabrat), šestinedělí (psychicky velmi náročná doba), zase se nevyspím a budu nervózní na tři malé děti... I když mám oporu v manželovi, který mně hodně pomáhá, byla jsem plná strachu, pochybování a nedůvěry.

Do zaměstnání jsem sice nastoupila, ale jen na krátkou dobu. Potom začaly zdravotní problémy. Nejdřív mi vyšel pozitivní test na Downův syndrom (následný ultrazvuk našťestí žádnou vadu nepotvrdil), ambulantně mně léčili nějaký zánět na plicním oddělení, měsíc jsem brala antibiotika, léčila jsem se i na transfúzním oddělení, byla jsem hodně unavená a stále plná obav a strachů z blížícího se porodu.

Pátrala jsem, kteří svatí jsou ochránci šťastného porodu, a začala jsem je prosit. Byl to sv. Norbert, sv. Antonín Paduánský, sv. Jana Františka de Chantal a sv. Luitgarda z Tongernu. To se mně zdálo dostatečné - prostě jsem si to chtěla pojistit u všech. A navíc jsem od začátku svěřila naše dítě do rukou té, která pokorně a odevzdaně uměla přijímat vůli Boží. Prosila jsem: Maria, pomoz mi tuto situaci přijmout, vypros mi aspoň kousek té důvěry, že všechno, co nám Pán posílá, je vždycky pro nás to nejlepší. Když to teď ještě nemohu přijmout s radostí, vypros mi sílu, ať to zvládnú.

Modlitbou mě provázeli také rodiče, babička, přátelé a ještě jsem v nějakém časopisu objevila, že sestry premonstrátky z Doksan nabízejí svou modlitbu těhotným ženám, které se na ně mohou obracet. Napsala jsem sestřičkám a ony mi poslaly krásný povzbudivý dopis: Pán nám dává podle naší důvěry.

A Bůh slyšel: získala jsem do srdce velký pokoj a klid, několik týdnů před porodem zmizely všechny strachy a obavy. Někde jsem četla: Bůh nám dá v každé situaci dostatek síly, abychom ji zvládli. Nedá nám ji ale předem, to proto, abychom společně

halí na Něho a ne na sebe! A já jsem tu sílu na porodním sále dostala, stejně jako v následujících dnech.

20. března 2002 přišla na svět naše krásná, čerňooká dceruška a já jen s tichou vděčností zažívám, jak nám naše třetí dítě prozářilo život, kolik radostí a štěstí nám do něho vneslo.

Proto bych chtěla veřejně z celého srdce poděkovat v první řadě Pánu Bohu: *Bože, dárcе života, děkuji Ti za život Johanky Marie, kterou jsi nám tak neplánovaně poslal do naší rodiny, a prosím o odpuštění, že jsem nemohla tvou vůli hned přijmout. I když se modlím buď vůle tvá, někdy to moc upřímně nemyslím. Děkuji Ti, jsi moudrý!*

Díky také Tobě, pokorná, statečná, neposkvrněná Matko, za Tvou přímluvu a prosím, provázej naše děti jejich životem, ať i ony pocítí a zakusí Tvoji péči a lásku.

Díky tobě, sv. Norberte, a všichni svatí, kteří nás doprovázíte a prožíváte s námi naše boje, starosti a jste připraveni nám pomáhat.

Díky všem, kteří na nás mysleli.

Chci povzbudit všechny, kteří mají před sebou nějaký problém. Můžete ho řešit sami jen ze své síly, ale je také možnost daleko lepší: spolehnout se plně na Boha, úplně se mu odevzdat. A Bůh dá sílu v každé situaci. Víím to, prožila jsem to.

Jana Ilčíková, Dubňany

Chceme mimo jiné i touto cestou poděkovat Panně Marii za přímluvu a pomoc. Obrátili jsme se na ni po lékařském vyšetření, které manžel absolvoval na urologické ambulanci. Lékař po vyšetření zmínil podezření na zhoubný nádor a doporučil další vyšetření v nemocnici. Hned jsme se obrátili o pomoc na Matku Boží s prosbou, ať se tato diagnóza nepotvrdí. Vykonali jsme nověnu k Neposkvrněné a na druhý den jsme potkali známého lékaře, který manžela znovu vyšetřil a provedl odběr krve na rozbor. Ten prokázal, že vše je v pořádku a další vyšetření není třeba. Hned jsme Matce Boží za tuto dobrou zprávu poděkovali.

Od 8.12.1995 jsme členové Rytířstva Neposkvrněné, i když ctitelé Matky Boží jsme už mnoho let. K Matce Sedmibolestné na Cvilín jez-díme již od mládí, máme to k ní blízko.

Chceme tímto povzbudit všechny ostatní čtenáře Immaculaty, že pokud Matce Boží důvěřujeme, nikdy nás neopustí.

manželé z Krnova

Plním slib a veřejně děkuji Panně Marii za pomoc v těhotenství. Když měla starší dcerka necelý rok, otěhotněla jsem podruhé. Brzy nastaly vážné komplikace a hrozil potrat. Po celou dobu jsem nosila zázračnou medailku. Modlilo se za nás hodně lidí. Při propuštění z nemocnice mi lékař s velkým údivem řekl, že tomu nedával žádnou šanci, že dítě donosím. Za 14 dní jsem do nemocnice musela znovu. Ale i tentokrát děťátko přežilo. Za půl roku se narodila skoro čtyřkilová zdravá holčička a jsme moc rádi, že ji máme.

Díky Maria za naše děti!

Edita M.

Slíbila jsem veřejně poděkovat Panně Marii a sv. Norbertovi za to, že se nám, po 9 letech manželství, narodili dva docela zdraví kluci - až na jednu malou věc, která se časem s pomocí Boží doufám spraví.

Děkuji Ti Panno Maria a sv. Norberte, bez Boha není nic.

Renata Sikorová, Milikov

Plním tímto slib poděkování Panně Marii za vyslyšení mé prosby. Před rokem jsem podstoupila ženskou operaci, již jsem se velmi obávala z důvodu, že na tuto zákeřnou nemoc zemřely ve velmi mladém věku 40-ti let, jak moje maminka, tak i babička. Byla to velká životní zkouška mé víry právě v době, kdy jsem částečně vybočila z té správné cesty. Byla jsem tehdy přesvědčená, že nyní nastal ten „můj“ čas (tež jsem měla 40 let).

Zcela jsem se odevzdala Panně Marii, modlila se a prosila. Plně jsem tehdy pocítila, že celou tu dobu při mně stála. Vyslyšela mě. Výsledek operace zněl: nádor je nezhoubný!

U této životní zkoušky jsem pochopila ještě dalších spoustu souvislostí s mým životem, které jsem si dříve plně neuvědomovala. Můj žebříček hodnot se zřetelně posunul.

V modlitbách nepřestávám Matičce děkovat! Modlíme se stále i za celou naši rodinu, za zdraví a dar víry.

Děkuji také za vydávání Immaculaty!

Vaše věrná čtenářka Marie z Jižní Moravy

S radostí a vděčností plním svůj slib a veřejně chci poděkovat Panně Marii, sv. Josefovi a sv. Norbertovi za vyslyšení prosby za narození zdravého dítěte v rodině mého bratra. Panna Maria nám v této záležitosti pomohla již dvakrát. Lékaři v obou případech tvrdili, že dítě bude zřejmě postižené.

Děkuji Bohu za čtyřletého Jakuba Jiřího a letos na Květnou neděli narozeného Štěpána Josefa.

Jitka Pařízková, Tišnov

Drazí, chci poděkovat Panně Marii za její přímluvu, ochranu a pomoc.

Vloni vnučka maturovala a chtěla jít na vysokou školu. Zkoušky udělala, ale pro velký zájem nebyla přijata. Bylo to pro ni veliké zklamání. Nenašla ani práci. Nakonec našla zaměstnání v Praze. Začátek byl velmi těžký. Odevzdala jsem vše Panně Marii. Konala jsem 9 denní nověnu k „Matce Ustavičné pomoci“. Vnučka našla dobré přátele, kteří jí pomohli. Má práci i byt a snad se jí podaří i studovat. Chtěla by pomáhat opuštěným dětem. Vše odevzdávám a za všechno děkuji Panně Marii a prosím o další pomoc a ochranu.

Maria, Matičko moje, ať jsme vždy děti Tvoje. Poručíme se Tvé mateřské ochraně!

Vaše čtenářka

Františka

Chtěla bych poděkovat Panně Marii za vyslyšení prosby.

Když se u mé dcery objevily příznaky těžké choroby - na kterou zemřel můj manžel, prosila jsem Pannu Marii o pomoc. Moje prosby byly vyslyšeny. Další vyšetření ukázalo, že výsledky jsou negativní.

Vděčná ctitelka a čtenářka

Zdena H., Zlín

Svou vděčnost vyjadřují: E. Poděšťová, Ratíškovice, Marie Patková, Marie Andrlová, Marie Zoufalá, Marie Syslová, Marie Maradová, R. Kochmanová, Anežka z Boskovic, Ludmila Schwarzová, Zdislava Nová, Petra Vozničková.

O modlitbu prosí: Ludmila Filipová, Marie Polachová, Eva Ptáčková, Jarmila Macháčková, Jaroslav Štrohl, Blažena Baďurová, Marie Růžičková.

Dopisy

čtenářů

Velmi se mi líbí Váš časopis Immaculata. Je to jediné předplatné, které jsem si objednala. Časopis odebírám více jak tři roky a opravdu nelituji. Těším se na každé další číslo. Prožívám obrovskou radost při čtení a nejraději čtu rubriku *Poděkování*.

Často se mi tají dech a slzy mi kanou po tváři, když čtu všechna ta svědectví lidí, kteří mnohdy z lidského hlediska bezvýchodných situací si vyprosili pomoc Matky Boží.

I já chci Mamince Boží poděkovat za neustálou pomoc a ochranu. Zde je můj životní příběh:

Vdávala jsem se před 15 lety a s manželem jsme si vybrali ten nejkrásnější měsíc v roce, a to měsíc květen. Jednak proto, že je měsícem Mariánským a také proto, že můj muž má v tomto měsíci narozeniny. Když je člověk mladý a vstupuje do manželství, přeje si, aby prožíval co nejdéle ty krásné chvíle společného života. U nás byl Boží plán jiný. Manžel mi do dvou let po svatbě těžce onemocněl. Nechci zde popisovat utrpení, kterým jsme oba procházeli. Když se manžel ocitl poprvé v nemocnici, měla jsem doma šestidenního syna. Místo abych prožívala radost nad narozeným človíčkem, prožívala jsem obrovskou bolest a nejistotu, co bude s manželem.

Ze začátku manželovy nemoci jsem byla tak vnitřně ochromená, že jsem se jen stěžila dokázala modlit. Neustále jsem se smířovala s tím, že zůstanu se synem sama. Manžel byl během této dlouhé nemoci čtyřikrát zaopatřen svátostí nemocných. Je to už 13 roků, co manžel onemocněl. Je pravdou, že bere obrovské dávky léků a že život pro něho není jednoduchý. Ale je zde s námi. Asi si dovedete představit, co mi řekli lékaři na dotaz, zda můžeme mít další děti. Kdybych dala na ně, mám pouze syna. Protože mám děti ráda a jsou smyslem mého života, svěřila jsem vše do rukou Božích. Nyní máme tři děti. Všechny jsou zdravé a máme z nich s manželem radost.

Díky manželově nemoci jsem vnitřně dozrála. Modlitba a víra jsou pro mě ty největší dary. Proto chci Mamince Boží poděkovat za to, že mám kompletní rodinu, za manžela, kterému se poslední dobou zdravotně daří docela dobře a za to, že mi bylo dáno stát se matkou tří dětí. Prosím Matku Boží o pomoc a požehnání i nadále.

Vaše Monika H., Brno

Vážení bratři minorité,
dovolte mi, abych vyjádřila svou velikou radost nad svatořečením pátera Pia.

Znám ho z literatury už několik desítek let a od první chvíle jsem si jeho mimořádnou osobnost oblíbila. V těžkých životních situacích byl mým rádcem, pomocníkem, útěchou. Vždy jsem se k němu obracela s důvěrou. Jeho ranní modlitbu, kterou mu diktovala Panna Maria, se modlím denně už velice dávno (maďarsky). Jsem ráda, že jste ji otiskli v Immaculatě.

Marianna Macsingová

Vážení bratři,

Maminka přišla
dnes ke mně v poště
zas!

V očích mám perličky
a v srdci
jas!

Ach, Loreto,
mně milá, drahá,
brněnská,

v Tobě se ukryla
má zvláštní Láska -
nebeská...

Kéž by jsi byla
každému tím,
co mi,
byla bys pro něho
nebíčkem
na zemi...

Odpusťte, jinak to nešlo. Musela jsem okamžitě sednout a zapsat, co mi proletělo hlavou. Žádná nostalgie! Radost z tajemství, která Loreta pro všechny v sobě chová...

Pokoj a Dobro!

L. Schwarzová

ZPRÁVY

Biskupové EU litují rozhodnutí

Katolická biskupská komise členských zemí EU odsoudila rozhodnutí Evropského parlamentu, který společnými hlasy socialistů, zelených a liberálů odhlasoval rezoluci, jež doporučuje členským zemím, aby „potrat byl legální, bezpečný a všem dostupný“. Zároveň se poslanci vyslovili také pro to, aby tzv. „pilulka potom“ byla kdykoliv a vždýcky k dispozici.

Tag des Herrn 28/2002

Církev na Haiti ohrožena

Mezinárodní katolické dílo pomoci „Kirche in Not“ sdělilo, že katolická církev v malé latinskoamerické ostrovní zemi Haiti, obývané černošským obyvatelstvem (potomky bývalých otroků), je ve stavu vážného ohrožení. Působí ho především pohanský kult „voodoo“, který je v povědomí obyvatelstva hluboce zakořeněn. Kouzelníci tohoto náboženství slibují „záračná uzdravení“ pomocí obětní krve domácích zvířat, zabíjených často brutálním způsobem, zařikávání, rituálních tanců aj. Vláda, vedená odpadlým knězem Aristidem, podporuje tento kult a zakazuje katolické církvi poukazovat na podvodny spojené s tzv. „záračným uzdravením“, zanechávajícím často hluboké škody na fyzickém i psychickém stavu člověka. Tak se stalo, že počet katolíků matrikově v průběhu posledních 50 let klesl z původních 85 procent obyvatelstva na 50 procent. Kult voodoo není podporován jen haitskou vládou, nýbrž i mezinárodními organizacemi.

Kirchliche Umschau 6/2002

Vatikán proti legalizaci měkkých drog

Papežská rada pro pastorační drogově závislých vydala prohlášení, v němž odmítá jakékoliv pokusy o „dekriminalizaci“ tzv. měkkých drog: hašiše, marihuany a dalších. Poukazuje na to, že jejich užívání vede k prokazatelné drogové závislosti, jež si potom „žádá“ tvrdé drogy, ohrožující lidský život.

Schweizerische katholische Wochenzeitung 12/2002

Smlouva mezi Českou republikou a Svatým stolcem

Smlouvu mezi Českou republikou a Svatým stolcem o úpravě vzájemných vztahů podepsali dne 25. července místopředseda vlády a ministr zahraničních věcí Cyril Svoboda a zástupce Svatého stolce, apoštolský nuncius v ČR arcibiskup Erwin Josef Ender.

TS ČBK

Dar papeže obětem povodní v České republice

Vatikán: Papež Jan Pavel II. zaslal dnes prostřednictvím předsedy České biskupské konference, olomouckého arcibiskupa Jana Graubnera, finanční dar 30.000 euro jako znamení své otcovské účasti na duchovním a tělesném utrpení obětí povodňové katastrofy v naší zemi. Dar je určen pro práci České katolické charity v postižených oblastech.

Již během nedávné návštěvy Polska a opakovaně při středěční veřejné audienci papež pamatoval na země postižené povodněmi ve střední Evropě a Asii a ujistil je, že je jim nablízku srdcem i modlitbou. Svatý otec rovněž ocenil vlnu solidarity mezi národy i mezi jednotlivými lidmi v postižených zemích.

TS ČBK

Vliv náboženství na stálost manželství

Sociologické průzkumy provedené Američankou Mercedes Arzur Wilsonovou ukazují, jak velký vliv má na stálost manželství míra zbožnosti manželů a rozsah jimi praktikovaných náboženských úkonů. Rozpadá se:

- po pouze civilním sňatku: 1 manželství na 2 uzavřená;
- po církevním sňatku: 1 manželství na 3 uzavřená;
- po církevním sňatku, když manželé chodí spolu do kostela: 1 manželství na 50 uzavřených;
- po církevním sňatku, když manželé chodí spolu do kostela a spolu se modlí: 1 manželství na 1429 uzavřených.

RN 9/2002

Amerika pro potraty nepodpoří OSN

Americký prezident George Bush odřekl příspěvek 34 miliónů dolarů pro Fond OSN na populaci. Důvodem je podezření z podpory nucených potratů a sterilizací v Číně. Peníze dostane americká organizace pro mezinárodní rozvojové programy.

Zástupci OSN s rozhodnutím Washingtonu nesouhlasí a popírají, že by se z peněz fondu financovali čínské agentury realizující politiku jednoho dítěte. Ministerstvo zahraničí USA vyslalo do Číny vlastní komisi, která sice nedokázala přímou účast tohoto fondu na potratech a sterilizacích, ale potvrdila, že vláda k nim matky skutečně nutí a OSN není schopné tomu zabránit.

Příspěvek USA Fondu OSN pro populaci zvýšil prezident Bush z 21,5 miliónů dolarů, které poskytovala Clintonova vláda, na 25 miliónů a zákonodárci nakonec schválili až 34 miliónů. Jejich stáhnout znamená pro fond velkou ztrátu a zároveň další důkaz americké radikálnosti v otázce života.

KN 4.8.2002

První česká bibliografie

Kanovník František Verner po několikaměsíční práci zkompletoval bibliografii české katolické literatury od vynálezu knihtisku do roku 1828. Když k tomu přidáme už existující 5. svazkové dílo biskupa Podlahy, které zachycuje roky 1828 - 1913 a Bibliografii české katolické literatury 20. století od P. Verner, vzniklo obdivuhodné dílo obsahující katolickou literaturu od objevení knihtisku roku 1455 až po závěr 2. tisíciletí křesťanských dějin.

KN 1.9.2002

OBSAH

Pozdravení Matky Kristovy	3
Ze života sv. Františka z Assisi	4
Petr našich dnů - Mexická identita je důvěrně spojena s Pannou Marií Guadalupskou	7
Rukopis potvrzující historickou pravdivost sv. Juana Diega	8
Sepekovi - malá Svatá Hora	9
Proč musely přijít povodně	10
Statistiky ukazují, že Evropa pomalu vymírá	12
Cyklistická akce za záchranu počatého života	12
Jsou to oběti	13
Můj přítel - Anděl Strážný	14
Litanie ke svatým andělům strážným	15
Blahoslavený Theodor Romža	16
Spasitel světa, spas Rusko!	18
Panna Mária si vždy plní svoje poslanie	18
Vstaň a jdi k Otci Pivoli!	19
Pokorný umělec Prof. Josef Veselka, Dr. h. c.	20
On dává vstát z mrtvých i „pohřbeným“ ve světě	22
Pápež vyslal z Toronta 800-tisíc misionářův	24
Rozhovory se Sylvou - Nešťastná láska	26
Charakter	27
Celník Matouš	28
Poděkování	30
Dopisy čtenářů	32
Zprávy	33

Immaculata - Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 5/2002, ročník XI.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR 6202.

Vydávají: Bratří minorité

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit
nadpisy a zkracovat příspěvky.
Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Union banka, a. s.,
Brno, číslo konta: 91400033 / 3400

Bezhotovostní platby **vždy** opatřte
var. symbolem, což je vaše IČP.

Cena se rovná výrobním nákladům tj. 10 Kč/1výtisk (+ 9 Kč poštovné a balné). Předplatné na rok 2002: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu:

Konvent minoritů v Brně

Minoritáská 1, 602 00 Brno,

e-mail: immaculata@iol.cz ; tel.: 05/ 42 21 56 00

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:

Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukážkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně. Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vtištěné v levé horní části svého adresního lístku za zkratkou „IČP“, nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas vysílá pro Vás denně na středních vlnách 1530 kHz a na krátkých vlnách 6245 kHz (49m)

* česky v 5.10 hod a v 19.30 hod *

* slovensky v 5.25 hod a v 19.45 hod *

*Radio **PROGLAS** - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz*

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Ode-vrzej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritáská 1, 602 00 Brno.** Ve své žádosti uveď svou adresu, datum narození, datum prvního sv. přijímání (rok) a nakonec připoj svůj **vlastnoruční podpis.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

Kdyby si každá nota řekla

***Kdyby si každá nota řekla: hudbu neudělá jedna nota
... nevznikla by symfonie.***

***Kdyby každé slovo řeklo:
jedno slovo nemůže vytvořit stránku
... nevznikla by kniha.***

***Kdyby si každý kámen řekl:
jeden kámen nemůže vystavět zeď
... nevznikl by dům.***

***Kdyby si každá kapka vody řekla:
jedna kapka vody nemůže vytvořit řeklu
... nevznikl by oceán.***

***Kdyby si každé obilné zrno řeklo:
jedno obilné zrno nemůže osít celé pole
...nenastala by sklizeň.***

***Kdyby si každý člověk řekl:
můj projev lásky nemůže zachránit lidstvo
...nikdy by na zemi nebyla ani spravedlnost,
ani mír, ani důstojnost, ani štěstí.***

Řekneš: „Co já zmohu?“

***Já ti říkám: „Projevuj lásku opravdovým činem.“
Jedině láska přemáhá utrpení
a vůbec nezáleží na tom, že plody své lásky nevidíš.***

Řikáš: „Co ostatní?“

***Já ti říkám: „I oni mají milovat.“
Pomysliš si: „A jestliže se tomu vyhýbají?“
Miluj ještě víc. Ostatní kolem tebe očekávají stejně jako ty,
že někdo položí první kámen.
Když ty jako první položíš svůj kámen,
položí potom i oni svůj...“***

...Neboť kdo skutečně miluje, probouzí k lásce ostatní.

Michael Quist

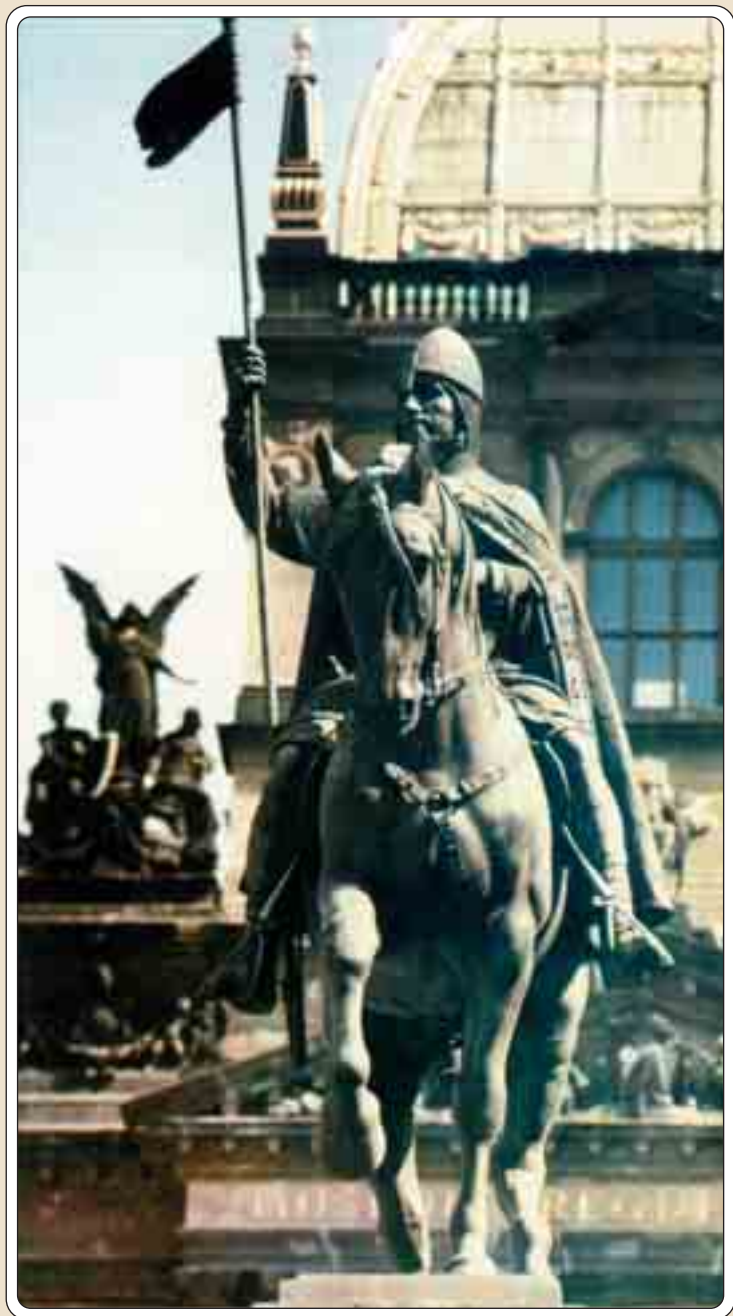

foto: Karel Neubert

Svatý Václave, oroduj za nás!